

КНИГА - ИГРА

1

ШОУ НА СМЪРТТА

РОБЪРТ БЛОНД ∇ ЕИДРИЪН УЕИН

**РОБЪРТ БЛОНД, ЕЙДРИЪН
УЕЙН
ШОУ НА СМЪРТТА**

chitanka.info

Бъдещето е по-близо, отколкото сте очаквали...

И в мрачните подземия на това съвсем не толкова красиво бъдеще, участниците в една свирепа игра се борят за живота си с най-древните средства за оцеляване: голите ръце и първичния хищнически инстинкт.

Загубата дебне зад всеки ъгъл, но дори и победата ще ги накара да загубят нещо от себе си. От Кристофър Морис се очаква да играе по жестоките правила или да умре. Или и двете. Никой не подозира, че той може да ги промени.

Ще го стори ли?

Зависи само от теб!

ВЕЛИКОЛЕПНО ЗАБАВЛЕНИЕ ДОВЕЧЕРА!!!

*Очаквайте новото издание на страхотната
телевизионна игра*

ОТВЪД РЕШЕТКИТЕ

Петима затворници ще премерят сили в борба на живот и смърт из подземията на града. Ако някой остане жив и стигне до Финала, ще може да се наслади на подарената му свобода, славата и невероятната парична награда!

А вие, скъпи зрители, ще се насладите на едно смразяващо кръвта шоу. Според специалистите, подбрали участниците, този път можем да се надяваме на нещо наистина изключително!

Очакваме ви с уникално представление — днес, в централното време на Осми канал.

ГЛЕДАЙТЕ НИ!!!

ХАРВИ РУПЪРТ

31 години
бял
смъртна присъда за седемнадесет изнасилвания и
убийства

ХОСЕ МЕНДОСА

22 години
мексиканец
масов убиец
осъден на доживотен затвор поради смекчаващи
вината обстоятелства

ЛЮК ФРЕНСИС ОСУАЛД

35 години
бял
двадесетгодишна присъда за многобройни тежки
кражби и обири

КИЙТ ГАРЕТ

37 години
негър
доживотен затвор за четири доказани убийства

КРИСТОФЪР МОРИС

25 години
бял
осъден на седем години по нашумялото наскоро дело
за груба служебна измама и унищожаване на доказателства

Започни от #1.

ЕПІЗОДИ

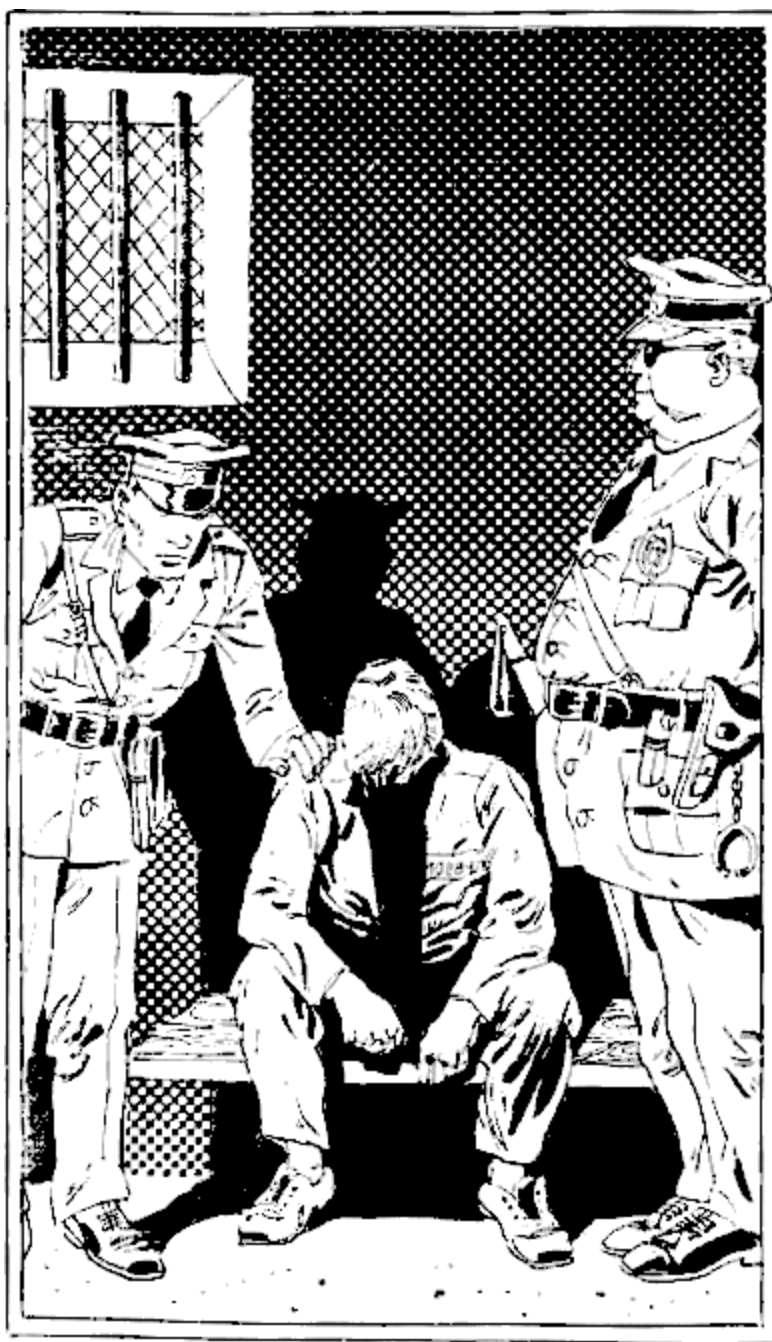
— Морис.

Повдигнах уморено глава и срещнах безизразния поглед на двете безцветни, потънали в мазнина очи на огромния надзирател.

— Ставай! Дойде време.

Ключалката изтрака отзад, докато се отправях нанякъде по студените коридори, втренчен в дебелия униформен гръб пред мен и следван от привлечените тежки стъпки на другия пазач.

— Колко остава, Кейн? — поинтересувах се, без да се обръщам.

Полицаят отпред изгруктя нещо, но Кейн се позакашля и ми отговори почти учтиво:

— По-малко от час... — сетне се поколеба и добави съчувствено: — Стягай се, Крис. Стискам ти палци.

— Хайде стига, Кейн Мърей! — отсече другият. — Знаеш, че адвокатчето няма никакъв шанс. Кийт Прасето ще му счупи врата... Ако преди това не попадне на оня изрод Рупърт.

Кейн млъкна. Не отвърнах и аз. Дебелият простак Бил не го заслужаваше, а освен това той просто изказа на глас моите мисли. Наистина, когато преди няколко часа ми съобщиха, че съм един от избраните за „Отвъд решетките“, мислите ми бяха съвсем различни. След първоначалното объркване и неверие почувствах прилив на въодушевление и дъхът на свободата изпълни до пръсване дробовете ми. Разбира се, това си беше същият противен сух затворнически въздух, но внезапната и неочаквана възможност да се измъкна оттук и да си разчистя сметките бе замъглила съзнанието ми, размивайки границите между вероятност (нищожна, както осъзнах по-късно) и реалност. Сега изпитвах смазващите последствия от моментното си опиянение и последвалата гибел на ефимерните надежди.

Няколко нива по-нагоре, след безбройни коридори и разклонения, намусеният Бил внезапно се обърна и ме посрещна с гигантския си мек корем, стегнат в униформата.

— Чакайте ме тук, имам по-важна работа от вас — смигна той и се упъти към тоалетната на етажа, като се подхилваше.

Едва бе направил няколко полюшващи се крачки, когато ръката на Кейн легна на рамото ми:

— Тук, зад ъгъла, има компютърен терминал — изрече бързо той. — Прегледай досиетата на останалите четирима. Това е единственото, с което мога да ти помогна...

— Благодаря ти, Кейн! — стиснах припряно дланта му. — Няма да те забравя.

— Дори ако излезеш на свобода? — ухили се надзирателят. — Бързай, нямаш никакво време!

Мини на #2.

Как аз, Кристофър Морис — единствено дете в добро семейство, обещаващ млад адвокат и компютърен специалист, се озовах в затвора сред мошеници и главорези? Мръсна история, която не бих желал да разказвам. Не бих искал да се потопя отново в кошмара на безкрайните нощи, изпълнени с горчиви сълзи, безгранично разочарование и ОМРАЗА! Яростна, пламенна ненавист, която с времето изстина, но не се стопи, а се превърна в неутолима жажда за мъст, която ми помогна да оцелея през дългите дни, седмици и месеци — постоянната, спасителна мисъл за неизбежното възмездие, което ще Го сполети. Него — Майлс Бентън, най-добрия ми приятел.

В студената сива утрин, в която полицаите ме измъкнаха от леглото, не можех да съм сигурен кой и как го е направил. Не можех да го докажа в съда, когато продажният съдия затри с присъдата си най-хубавите години от живота ми. Но парчетата от съмнения и догадки бяха започнали да попадат на местата си и скоро зловещата мозайка, разкриваща ужасяваща подлост, лежеше подредена пред мен. Но вече бе късно за всичко, освен за отмъщение.

Двамата с Майлс работехме в частна адвокатска кантора. Поверена ни бе защитата на невинен човек според твърдото ми убеждение, обвинен несправедливо. Но на някого там Гореще въобще нямаше да се хареса, ако той бъде оправдан. Това разбрах после. Една вечер, когато бях останал да работя до късно, Майлс се вмъкна в кантората с особено изражение. След дълги колебания и плахи загатвания той най-сетне реши да рискува и внимателно ми обясни какво има предвид. Този Някой се свързал с него и му обещал астрономическа сума в замяна на изчезването на един много важен за защитата на нашия клиент факт от компютърните файлове по делото. Изпълнението не би било толкова трудно за специалист като Майлс, но единствено аз имах достъп до тях. Готов бе да делим по равно.

Разбира се, отказах му. Изразих надежда, че не съм го разбрал добре и че на следващия ден никой от двамата няма да си спомня за

този разговор. Майлс изглежда се разкайваше и аз му повярвах. Каква наивност...

След два дни дойде полицията, сетне бях осъден за укриване на истината от правосъдието. Това е. Откраднати ключове, преписан код и след като всичко е направено, внезапен страх от разкриване и наказание. В резултат примерният гражданин Майлс Бентън смята за нужно да уведоми властите за престъплението, извършено от продажния му съдружник. Истината е обърната като старо сако и тъй като в този вид е достатъчно убедителна, престъпникът Морис си получава заслуженото. Извинявай, приятелю, и приятно прекарване в затвора. Аз ще се погрижа да не излезеш оттам и да не остане дълго в самота възмутената от постъпката ти твоя бивша годеница, Джийн Невил...

Е, вече знаете това, което знам и аз.

Мини на #3.

И ето — по висше предопределение или по глупава случайност, сега се намирам пред изпитание, в което мога да намеря справедливост и възмездие. Или смъртта си.

— Вече знаеш всички условия — изрече отегчено служителът от „Плейоникс“ — компанията организатор. — До старта остават тридесет секунди... И да не би случайно да ти хрумне да се правиш на герой и да чупиш камерите по маршрута. Дори да успееш, да ги откриеш, всяко посегателство над техниката на Компанията автоматично те изключва от играта и те връща на топло в затвора.

Напъхах обратно в пазвата си медальончето от фосфоресциращ кристал, което би трябвало да ми носи щастие и което въпреки всичко продължавах да пазя ревниво.

— Благодаря за предупреждението, приятелю — отвърнах сериозно, — но единственото ми намерение е да създам забавление на уважаемите ви зрители.

Той се усмихна накриво. Червената лампа над изхода забръмча и светна ярко. Играта започна.

Голямата игра, в която някои натрупваха състояние, други изгубваха последния си грош, а трети — живота си. Ужасяващото изобретение на новия свят, съчетаващо насилието с хазарта. Забавление за милиони, чийто единствен участник, който нямаше да се забавлява, бях аз.

Безброй скрити камери проследяваха в детайли борбата, често на живот и смърт, между няколкото затворника, пуснати в необятните подземия на гигантския град. Един от тях трябваше да стигне пръв до предварително определеното, но неизвестно му място, където го очакваха свободата, парите и славата. Огромен залог. Ако някой от победените останеше жив, бе връщан обратно в затвора, където не му оставаше друго, освен да проклина късмета си.

В тази игра нямаше правила. Единственият неписан закон бе агресията. Убийствата, възможно най-изтънчени и оригинални,

съпроводени от циничния коментар в ефир, докарваха зрителите до екстаз. Особено ако са заложили на убиеца, а не на жертвата.

Не бях сигурен дали съм способен да убия човек, дори да застанеше между мен и Майлс Бентън. Обещах си, че ще направя всичко възможно, за да не доставя удоволствие на охранените мутри пред екраните, отнемайки нечий живот или изгубвайки собствения си. И че ще бъда първи на Финала.

Мини на #6.

Древен инстинкт изпревари разума и ме тласна по петите на беглеца. Мускулите ми се свиха в миг и ме изхвърлиха напред с невъобразима скорост, която само след секунди стопи преднината му. Преследваният усети, че го настигам и се опита да ускори бяг, но вече бе късно. С няколко гигантски скока изхвърчах от коридора в сумрака на тясна площадка, плонжирах и се стоварих върху него, поваляйки го на камъка. Завъртяхме се бясно, търкаляйки се от стена до стена, докато в един момент аз се озовах отгоре и забих юмрука си в лицето му. Сетне извих рязко ръката му и понеже продължаваше да се съпротивлява, замахнах за нов удар.

— Недей! — изскимтя той и дланта ми застина във въздуха.

— Мирувай, че ще те...! — изревах уплашено.

Тялото му застина покорно в ръцете ми.

— Добре! — изръмжах. — А сега да видим кой си.

Хванах го за брадичката и обърнах лицето му към себе си. Погледът ми срещна уплашените черни очи на Люк Френсис Осуалд... едва сега забелязах униформата на „Плейоникс“ под дрипата, която беше навлякъл. Неволно отместих поглед към обувките, омотани в парцали... Разбира се! Неясните отпечатаъци намериха обяснението си. Както като че ли и останалата част от мистерията.

— Значи ме видя отдалеч и реши да ми погодиш номер, а? — процедих през зъби.

Той завъртя неуверено глава.

— Минаваме, значи, заднишком през площадката — ядосвах се все повече и повече, осъзнавайки хитростта му — скриваме се в коридора и чакаме онзи глупак да тръгне „по следите“ и да ни обърне гръб, за да...

— Нищо няма да сторя! — изписка Осуалд и се насили да си повярва.

— Така-а! — проточих зловещо, чудейки се какво да правя.

Преди да направя каквото и да било, ръката на крадеца се изплъзна от отслабената хватка, а кракът му се стрелна нагоре и се заби болезнено в стомаха ми. Докато залитах, мъчейки се да си поема дъх, силен ритник в слепоочието ме отхвърли почти в несвяст към стената, но очакваният тежък удар не последва. Ръждясалата решетка на вентилационен отвор, в която се блъснах, се откърти с противно изстъргване и полетя надолу в мрака, следвана от безчувственото ми тяло.

Мини на #9.

— Виж какво! — викнах с потрепващ глас и отскочих бързо назад, предпазвайки се с ръце. — Защо не се разберем с добро, а?!

Несъмнено постигнах ефект. Мендоса, защото това беше той, изръмжа гърлено и се хвърли към мен с ужасяваща ярост, размахвайки дланите си със закривени като на хищник пръсти. Нямах време да съжалявам за изгубеното поради глупост преимущество, защото в следващия миг мощното му тяло се стовари върху мен и ме притисна в каменната стена, изблъсквайки въздуха от дробовете ми. Червени пулсиращи кръгове избухнаха в главата ми, разтърсена от два резки юмручни удара, сетне погледът ми внезапно се избистри, за да проследя с кристална яснота как Мендоса вдига пестник и замахна отново... Времето се разтегли и спря... Ръката на мексиканеца, увиснала във въздуха, се отпусна бавно, а неповторимото изражение на безкрайна почуда се превърна в кисела гримаса на разочарование.

— Ама ти не си Харви Рупърт! — установи Мендоса и се изплю с отвращение.

Пропуснах значението на настъпилия обрат, но не пропуснах да се възползвам от новооткрилата се възможност и след секунда мексиканецът се въргаше сковано по земята със специфична физиономия, доказваща, че ритникът ми е попаднал на стратегическо място. Приседнах на каменния ръб и с интерес проследих етапите на възстановяване. Първото, което направи Мендоса, докато се изправяше предпазливо, бе да се ухили широко и да обяви:

— Квит сме, амиго.

Съгласих се с вежлива усмивка и небрежно се поинтересувах:

— Като че ли ме сбърка с някого?

— Търся Харви Рупърт. Имам стари сметки за разчистване.

— Толкова ли приличам на него?

— Тъмно е — заоправдава се той. — А тези гадни качулки скриват лицата.

Сепнато вдигнах ръка и установих, че качулката се е смъкнала от главата ми по време на схватката. Ясно бе точно кога. Но нещо все още

не разбирах:

— Не искаш ли да стигнеш до финала? Защо не ме довърши?

— А ти защо не го направи? — отвърна Мендоса.

Двамата се ухилихме злобно към най-близката камера и махнахме весело на изиграните телезрители, останали без вечерната си порция екранна кръв.

— Единственото, което искам, е да намеря Рупърт и да си отмъстя — лицето му помръкна, а в гласа му се промъкнаха странни нотки.

Помълчахме, вгледани в мрака. „Не ми прилича на масов убиец“ — реших.

— Банда от главорези отвлякоха и обезчестиха сестра ми — каза тихо мексиканецът. — Намерих ги и се разплатих в същия ден. Но Рупърт — водачът им — ми се изплъзна. Ченгетата ме хванаха, преди да го открия. Оттогава чакам този час...

— И аз трябва да уредя нещо с един стар познат — промълвих мрачно.

Мендоса ме изглежда продължително и се изправи.

— Тогава да вървим, амиго.

Надигнах се неохотно.

— Моят път е натам — той посочи тунела, по който бях дошъл.

— А моят натам — вдигнах ръка в обратна посока.

— Бих искал да се срещнем отново — някъде Отвън, но това едва ли ще стане. Сбогом и нека Съдбата бди над теб!

— Сбогом, амиго!

Мини на #21.

Сухият застоял подземен въздух сякаш се размърдваше с неохота, докато тичах през тунелите на отдавна изоставеното метро, вдигайки облаци прах и ужасен шум. Мислех, че знам накъде отивам и залагах повече на бързината, отколкото на предпазливостта, защото опасността от среща с другите четирима все още не беше прекалено голяма. Според регламента всеки започваше състезанието в един от ъглите на огромен пентагон, в чийто център бе Финалът.

Скоро забавих крачки и след минута спрях в тъмния промеждутък между две упорити луминесцентни лампи, които и след години продължаваха да разпръсват в мрака бледата си призрачна светилна. Бях уморен, а и осъзнах, че понятието „посока“ няма строго определен смисъл тук, под земята. Вместо да напредвам към целта си, в момента сигурно върхлитах с гръм и трясък в зоната на някой от останалите, който несъмнено щеше да бъде приятно изненадан, ако му се поднеса на тепсия.

Приседнах, дишайки тежко, на хладния камък. Бях предпазен поне от студа от топлия удобен комбинезон на „Плейоникс“. Множеството джобове не ми бяха от никаква полза, тъй като, както с разочарование установих, бяха съвсем празни, а досега не бях попаднал на нещо полезно, което да прибера. Бях с голи ръце и искрено съжалявах за многократно пропуснатите възможности да се усъвършенствам в бойните изкуства.

Кихнах рязко два пъти и се изправих с неохота. Трябваше да продължа. От началото бе изминал близо час, а състезанието почти винаги се вместише в четирите, отредени му по телевизията. „Ориентирах“ се, изоставих правия тунел и тръгнах по огромна изпочупена и прашна каменна стълба, която водеше към горното ниво на станцията, в чийто район се намирах в момента. Задушавах надигания се страх от здрачното затворено пространство с мисълта, че преди четвърт век стотици хиляди хора всекидневно са се тъпкали в тези подземия. Но вероятно аз бях първият, който е стъпвал по напуканата мраморна повърхност оттогава насам. Дебелият плътен

слой прах, покриващ всичко, го потвърждаваше. Тъмната, ясно очертана стъпка пред мен, явно го отричаше.

Рязко отстъпих назад, оглеждайки се диво. Някой току-що бе минал оттук! Върволицата от стъпки се изнизваше от тъмнината в един страничен вход, прекосяваше нагло обширната полуосветена площадка, на която бях попаднал и се стопяваше в сумрака, напред към далечния отсрещен край. Не знаех какво да мисля, но не можех да се треса от мъчителното чувство за преднамереност. Нещо в спокойните, тежки, през съвсем равни интервали стъпки, ми внушаваше непреодолимо безпокойство и извикваше в съзнанието ми картината на бавно крачещия ухилен убиец, извързващ се от време на време, за да проследи с доволство нишката от следи, която ще доведе любопитната жертва до скривалището му. Харви Рупърт или Гарет, може би... В следващия миг най-сетне осъзнах, че следите всъщност нямат нищо общо с отпечатък на обувка от униформата на Компанията. Този факт окончателно ме обърка, макар че не променяше нищо съществено. Все едно е кой ще ти извие врата — колега затворник или някой разбойник от подземните банди.

Да тръгна ли напред по следите, нащрек за засада — на #15 или да ги проследя обратно до коридора, от който излизат — на #13?

Мога да се скрия и да изчакам — на #10 или да изчезна бързо и тихо — на #8.

Люк Френсис Осуалд стоеше пред мен в сумрака на първата пресечка, скръстил дружелюбно ръце с отвратителна усмивка.

— Бий се, гадино! — изквичах след няколко забележителни скока в обратната посока, като с огромно усилие си наложих да не му обръщам гръб, и незабавно заех ефективна, но не особено ефективна бойна стойка.

Осуалд не изглеждаше впечатлен.

— Спокойно, приятел! — рече дрезгаво той и се ухили още по-широко, разпервайки демонстративно ръцете си, без да разкрие видими оръжия. Аз съм от добрите.

— Ха-ха! — иронизирах неуверено и болезнено се стегнах, когато дланите му се спуснаха обратно.

— Виж какво, приятел — подзе Осуалд, сведе поглед, пристъпвайки с полюшване напред-назад, и отново се втренчи в мен. — Нищо не искам от теб. Просто си вървя по пътя. Живей и остави другите да живеят, нали така? Не съм ти враг...

Презрително мълчание. Не свалих гарда си и с милиметър. Крадецът облиза нервно устни, огледа ме внимателно и отново призова красноречието си:

— Знам, че в тази проклета игра всички трябва да са врагове, но защо, дявол го взел, да играем по правилата на дебелиите гадове?! Те са жадни за кръвта ни! Трябва ли двамата сега да се изкормим, за да им направим кеф?! Аз съм обикновен крадец, никого с пръст не съм докосвал — гласът му потрепна и за миг прозвуча искрено. — Искам само да си спася кожата...

Макар че се бях отпуснал, не отмествах очи от него. Явно бе, че и той не разполагаше с никакво оръжие, иначе не би се поколебал да го използва. Може би все пак щяхме да избегнем двубоя?

— Така да бъде, приятел! — рекох великодушно.

Осуалд, зареял нещастен поглед над главата ми, изведнъж грейна и тръгна към мен, бръквайки рязко в джоба си...

Изскимтях ужасен и отскочих назад, протягайки инстинктивно ръце пред себе си, докато той, хилейки се, измъкна... смачкан пакет „Марлборо 195“. Пръстите му отделиха с незабележимо движение една цигара и след миг яркият пламък на запалка освети съсредоточеното му лице. Крадецът всмука жадно, пристъпи на място и неохотно изпусна две тънки струйки синкав дим през ноздрите си, взирайки се насмешливо в очите ми. Без да спирам да се ругая наум, потърках със стържене брадичката си и се поокашлях, сякаш нищо не се беше случило. Не прозвуча особено авторитетно.

Осуалд го изтълкува по собствен начин:

— Извинявай!

В дланта му по същия мистериозен начин се появи втора цигара, а в другата услужливо щракна запалката. Погледът ми се плъзна сред трепкащите отблясъци по небръснатите му изпити бузи, сетне надолу, в матовата светлина на синтетичния комбинезон, до обувките, омотани изцяло в парцали, за да стъпва безшумно. Или за да не оставя ясни следи?

Невъзпитано бе да го карам да чака повече. Да приема ли поканата му — на #12 или да откажа — на #18?

Колелата на дрезината следваха релсите с тихо скриптене, прекъсвано на равни интервали от тракането на задвижващия механизъм. Плътният слой влага, избил по каменните стени, сякаш бе попил в мразовития вятър, блъскащ се в гърдите и лицето ми. Потръпвайки, закопчах докрай ципа на комбинезона и смъкнах качулката ниско над челото си. Не ми стана по-приятно. Радостта от придобивката вече бе отстъпила пред многобройните, очевидно разумни доводи в полза на незабавното ѝ изоставяне. Всеки път, когато приближавах станцията, се напругах болезнено и бясно натисках лоста, увеличавайки скоростта до максималното, позволявано от ръчното задвижване. Електрическата система на дрезината явно бе извън строя, но въпреки това сърцето ми бе подскочило в див възторг, когато преди половин час я открих в едно изоставено депо. В момента ме занимаваше единствено мисълта как да се отърва от нея.

Оказа се по-лесно, отколкото очаквах. От тавана на тунела внезапно се спуснаха два крака, блъснаха ме в раменете и ме изхвърлиха от дрезината, която продължи, потраквайки напред в сумрака. Стоварих се, пробвайки кълбо при досега с бетона, и рязката болка ми подсказа, че съм си счупил нещо. Светкавичният отскок, който ми се наложи да използвам в следващия миг, ме убеди в обратното. Тъмният силует се извърна плавно като змия и отново връхлетя отгоре ми, проблясвайки с лъскавата униформа на „Плейоникс“ в оскъдната светлина на далечна лампа, сетне отхвърча встрани от резкия ми ритник, който като по чудо намери стомаха му.

Спечелих няколко секунди!

Да използвам ли преимуществото си, за да довърша врага си — на #17 или да избягам, докато е време — на #14?

Можех и да рискувам, заговаряйки неизвестния си противник — на #5.

Беше ми неудобно, следователно бях жив. Гърбът ми опираше в нещо твърдо, ръбесто и помръдващо, което с всяко движение подлагаше на нови мъчения изтерзаното ми тяло. Противно скърцане съпровождаше подрусванията, прониквайки дълбоко в люшканата ми глава. Ръцете и краката ми бяха неподвижни и дори при най-предпазливия опит да ги размърдам, ми причиняваха силна болка. Отворих очи. Същият абсолютен мрак.

— Хей! — прошепнах дрезгаво и немощно се закашлях. — Има ли някой?

Тишина. Шумът спря. Къде се намирах? Какво се бе случило с мен?

Нещо докосна лицето ми. Настръхнах и се отдръпнах рязко с уплашен вик, забравяйки болката в изтръпналите крайници. Студеният допир престана. Поех си шумно въздух и се заозъртах несъзнателно в тъмнината. Нищо не открих, разбира се. Но какво бе...

— Плячка — каза някой до мен с нечовешки хъхрещ глас и избухна в хриплив кикот.

Вцепених се от ужас.

— Голяма хубава плячка — отбеляза гласът и отново се изгуби в радостно гъргорене.

След малко тръскането и стърженето се подновиха. Оставах безмълвен, докато зрението ми бавно започваше да привиква към тъмнината. Останалите ми сетива най-сетне ме осведомиха с увереност за положението ми: лежах по гръб, здраво овързан, върху някакво ниско примитивно приспособление — колело, теглено от ужасния ми спътник. Но какво беше той? И какво представлявах аз за него? Съдейки по думите му...

— Как си, плячка? — поинтересува се делово създанието, потвърждавайки най-лошите ми страхове, и подхвана весела гърлена песничка без думи.

Изолирах с върховно усилие паниката, заплашваща да опустоши съзнанието ми. Трябваше да направя нещо и то бързо.

Внезапно тържествуващо-ръмжащата мелодия, в която прозираха нетърпеливите нотки на явни кулинарни намерения, прекъсна в характерен звук, който не би могъл да бъде нищо друго, освен...

— Апчихи!

Добро начало за разговор.

— Наздраве! — обадох се угоднически.

Подозрително мълчание. Работите не отиваха на добре. Трябваше да говоря с него, да му докажа, че съм нещо повече от „плячка“, да го убедя, че трябва да ме освободи.

Можех да му разкажа историята си — такава, каквато бе — с надеждата, че ще ме разбере — на #20 или да му предложи нещо в замяна на свободата си — на #16, макар че единственото, за което бях сигурен, че ще бъде оценено, бях самият аз.

Тактиката на изчакването ми се стори приемлива. Ако не с друго, то поне с временната безопасност до вземането на друго решение. Всъщност безопасността, дори и временна, бе съвсем относително понятие, защото ако някой наистина чакаше в засада, сигурно отдавна ме бе забелязал. Все пак реших да рискувам, разчитайки на противното. Наведох се и ловко пропълзях в сенките край дебелия каменен парапет. Дотук добре, оставаше ми само да чакам.

Оказа се безплодно и скучно занимание. Минутите се нижеха една след друга, а с тях ме затрупваха нови и нови тревоги и съмнения. Удовлетворението ми от разумния избор отдавна се бе превърнало в жлъч: най-вероятно в радиус от километър наоколо нямаше жива душа, а аз се свивах в тъмното и дебнех.

В следващите десетина минути търпението ми и надеждите, че ще успея да изненадам някого, окончателно се изпариха. Съжалих още веднъж за изгубеното ценно време, хвърлих последен поглед над каменния ръб и напуснах укритието си... Това бе най-навременната стъпка в живота ми! Миг след като се надигнах и направих крачка напред, нещо голямо и тежко се стовари с трясък зад мен, разпилявайки се в шрапнели, които ме блъснаха болезнено и ме повалиха на прашния под. Затихващи отсечени стъпки и тишина. Стиснах зъби и без да обръщам внимание на болката в прасеца, скочих на крака. На мястото, където бях стоял, сред купчина отломки и мрежа от пукнатини по мрамора, лежеше огромен полуразрушен каменен блок. Бърз поглед нагоре ме осведоми за празното място в парапета на трето ниво. Съдейки по състоянието на останалите блокове, заключих, че неизвестният нападател не се е нуждаел от голяма сила, за да бутне този връху мен.

Съзнателно пропусках да отбележа колко ме делеше от смъртта, съсредоточавайки се върху действията на противника си. Оказа се, че тактиката ми е била напълно погрешна — той през цялото време ме е наблюдавал и след като аз услужливо се застоях на едно място, се е промъкнал тихо над мен. Наругах се яростно с думите, че наистина

заслужавам камък по главата и внезапно млъкнах, осъзнавайки, че втори път няма да имам същия късмет.

Нямах повече работа наоколо. Нападателят бе изчезнал веднага след несполучливото покушение и проследяването му отдавна бе изгубило всякакъв смисъл. Но дори да имах възможност, едва ли бих го сторил. Единственото ми желание бе да се измъкна оттук.

Обратно по железопътния тунел — на #8 или по коридорите на нивото — на #7?

Размишлявах смръщено, без да откъсвам погледа си от неговия. Не му вярвах. В тази игра всички бяха врагове и печелеше този, който успее да надхитри другия. Но този път аз нямаше да съм излъганият.

Юмрукът ми се издигна светкавично и замръзна точно над лицето на Мендоса. Сбърчих чело и изохках от напрежението, натискайки с всичка сила, но дланта ми не се спусна и с милиметър, стегната в железните пръсти на мексиканеца. Преди да се сетя да използвам лявата си ръка, той измъкна и десницата изпод коляното ми, сграбчи ме за дрехата и отново ме прехвърли над себе си. Определено не обичах тази хватка. Докато се изправях непохватно, точен ритник ме преви надве. Отстъпих, залитайки назад, и опрях гръб в студената стена. Мендоса пристъпи крачка напред, но не приближи повече.

— Съжалявам, амиго, но не мога да ти позволя да ми попречиш. Зове ме кръвно отмъщение. Ако...

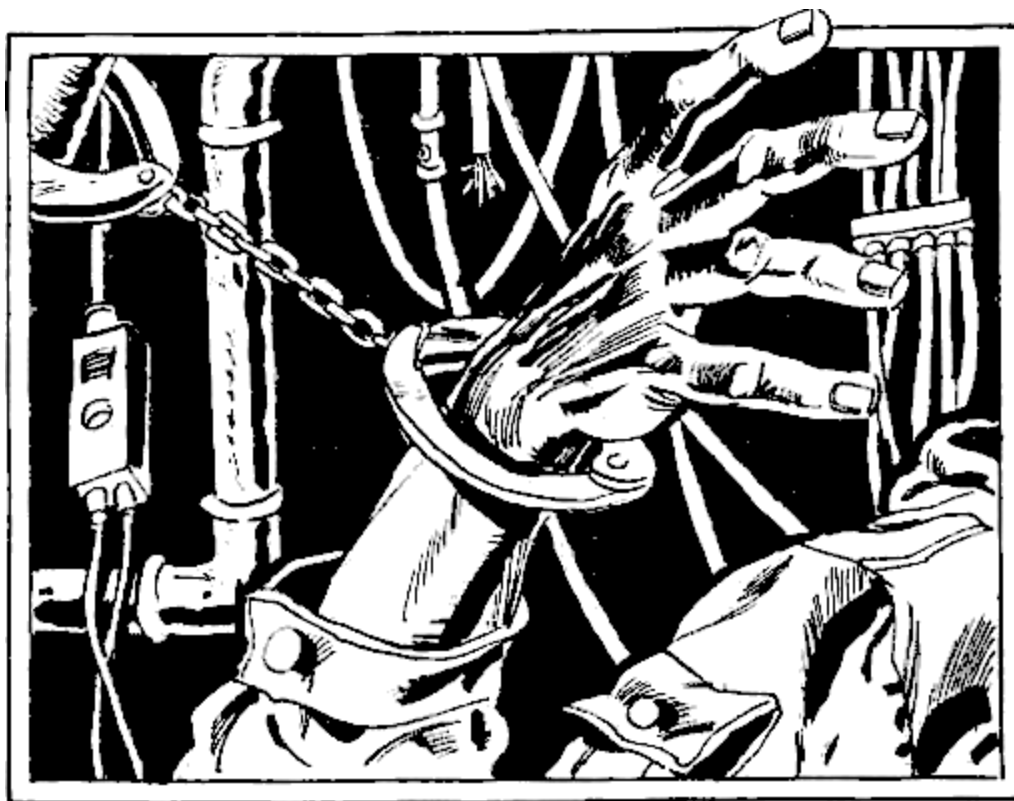
Изревах зверски и се отхвърлих към него. Не успях да го изненадам. Мексиканецът ме посрещна с коляно и заби лакът в слепоочието ми. Изскимтях и отчаяно се вкопчих в него, мъчейки се да уцеля с юмрук лицето му, но понесох още няколко удара и политнах назад. Мендоса се плъзна след мен. Два бързи ритника ме отблъснаха към стената, стоварих се, откъртвайки ръждясалата решетка на някаква шахта и след един ужасен миг на ръба полетях след нея в Мрака.

Мини на #9.

Не обичам да отказвам на любезни предложения, а и точно в този момент необяснимо ми се припуши.

— Благодаря — посегнах към цигарата, изненадан от радостта, с която го посрещна Осуалд.

Събитията в следващите секунди се развиха с кошмарна бързина и когато осъзнах какво става, то вече беше станало — ужасно и безвъзвратно: китката ми бе стегната в лъскава метална гривна, чийто двойник, свързан с верига, обгръщаше една от двете масивни железни тръби, минаващи по стената. Белезници! Бях изигран като последния глупак. Осуалд тържествуваше.

— Така, така — ухили се той и отскочи, избягвайки един отчаян ритник. — Ето какво се случва с тези, които искат да пушат за моя сметка.

Откъде беше взел белезниците?! Вероятно оттам, откъдето и запалката с цигарите... Така значи — дори вечно прокламираното равенство, възможно само в тези игри, бе измама!

— Тц! — поклати глава Осуалд. — Нямам подставени приятелчета, а пъргави пръсти. За сегашното си положение трябва да благодариш на заблеяния дебелак Бил.

Изигра ме, мътните да го вземат! Това е краят.

— А какво ли ще стане, ако оттук вземе, че мине Кийт Гарет — Прасето? — запита се театрално крадецът, разглеждайки нещата в нов, ужасяващ аспект. — Или пък Харви Рупърт. ОНЗИ Харви Рупърт? — поясни издевателски. — Сигурно ще им се хареса. Особено на Харви. Нали знаеш, той...

Заплюх го със злоба, но той се отмести ловко и се преви на две от смях. След малко се поуспокои и продължи, похълцвайки:

— Знаеш ли, приятел, много ми е весело с тебе, но вече трябва да тръгвам... Не ти пожелавам „до скоро виждане“, защото аз излизам навън, а ти оставащ тук.

— Успех, Люк! — успях да вметна с последните си останки от самообладание.

— Благодаря — не се впечатли Осуалд. — Сбогом, приятел, и предай поздрави на плъховете!

Отвратителният му кикот заглъхна бавно по коридора. Останах сам в мрак и тишина.

Не бях сигурен какво ме подтиква да избира този път — стремеж да се отдалеча максимално от притежателя на следите или неосъзнато подозрение. Каквото и да бе, не успях да му устоя и бързо поех по обърнатите стъпки.

Приближавайки тъмния вход, надеждата ми да открия край следите нещо полезно или интересно неохотно се преобрази в желание да продължа да ги следвам навътре по коридора. Пристъпих замислено няколко крачки в мрака... Изкресях и отскочих в ужас назад, стоварвайки се на пода. Той беше там! Противно на всяка логика, той беше там, където вече е бил и ме очакваше! Но съвсем не с тези намерения, които аз очаквах от него, защото вече ми бе обърнал гръб, за да побегне светкавично по коридора...

Да се втурна ли веднага след него — на #4 или да се откажа от преследването и да продължа нататък?

Шумът от резките, но леки стъпки, се залута между каменните стени и потъна в мрака. Изправих се бавно, разтривайки натъртените места. Внезапната паника бе сменена от абсурдно задоволство — онзи бе избягал като плъх, макар че имаше преимущество на изненадата. Явно схватките лице в лице не му бяха по вкуса. Но хитростта му бе неоспорима, вече осъзнавах първоначалния му план. След като ме е забелязал от отсрещния край, е побързал да мине заднишком през площадката и се е спотаил в коридора. Ако бях достатъчно глупав да тръгна напред по следите му и услужливо да му обърна гръб, сигурно нямаше да стигна далеч. Но аз бях сторил това, което най-малко бе очаквал, и като че ли вече можех да се поздравя с първия си успех.

Наведох се и се взрях в стъпките. Бях съвсем прав — отпечатъците сочеха с пръстите към изхода на коридора до мястото, където бе спрял, за да изчака, а по-нататък се обръщаха в посоката на бягството.

Нямах повече работа тук. Но ми се искаше да последвам неизвестния си противник, затова обърнах гръб на мрака и се върнах на площадката. Нещо ми подсказваше, че най-безопасният път ще е

този, по който бе дошъл другият. Прекосих, потръпвайки, откритото пространство и спрях пред ниския каменен свод на тъмния коридор, където свършваха стъпките. Далеч навътре трепкаща луминесцентна светлина озаряваше пътя ми. Поех дълбоко дъх, стиснах зъби и продължих. Неочакваната среща бе изострила до крайност сетивата ми и ако не се отпусках, можех и да стигна по-далеч от следващия ъгъл. Вече знаех какво мога да очаквам от тези подземия.

Мини на #7.

Знайно е, че в такива моменти човек не мисли с главата, а със стъпалата си. Тъкмо това сторих и аз: извъртях се, отплитайки крака, и се хвърлих обратно по тунела с неподозирана скорост, усещайки така характерното парене под петите. И след няколко секунди, когато чух светкавичните леки стъпки зад гърба си, с удивителна безпристрастност установих, че не съм изненадан от развоя на събитията. В следващия момент подъл удар с крак изотзад сложи край на неудачното ми бягство.

Стоварих се за втори път върху твърдия камък и се търкулнах, виейки от пронизващата болка в лявото коляно. Не спечелих съчувствие, а един ритник. Дясната ми ръка отскочи зад гърба ми и се изви болезнено, стегната в железните пръсти на непознатия. Сетне, докато се гърчех, мъчейки се да се освободя, я последва и лявата и преди да си дам сметка какво точно става, осъзнах, че не мога да ги движа.

— Обърнат змийски възел — поясни доволно плътен глас, докато въжето стягаше краката ми. — Няма развързване.

Докато озлобено проверявах твърдението му, майсторът на възли смъкна качулката от главата ми и ме побутна с крак в ребрата, обръщайки ме по гръб. Едва сега срещнахме погледи — мургава кожа, дълги катраненочерни коси, южняшки акцент — несъмнено Хосе Мендоса. Явно бе възникнал някакъв проблем, защото все още не бе помръднал, вторачен в лицето ми с безмерна изненада и разочарование.

— Ама ти не си Харви Рупърт! — заключи с отвращение Мендоса и даде воля на чувствата си в потоци цветисти мексикански ругатни.

Бях твърде зает с обърнатия змийски възел, за да се засегна от отношението му. Мендоса бесня още малко и се умълча, потъвайки в мисли. Скоро и аз прекратих безплодните си усилия и го загледах очаквателно.

— Съжалявам, амиго — рече той и поклати глава. — Пострада заради друг.

Ако се опитваше да ме зарадва, не сполучи:

— Ще трябва да те оставя завързан, за да не ти хрумне да ми попречиш. Имам сметки за разчистване.

Отчаяно се ровех в съзнанието си за солиден аргумент против, докато Мендоса ме подхвана под мишниците, довлече ме внимателно до една плитка ниша в стената и ме бутна вътре.

— Стой тихо и може би никой от останалите няма да те намери — посъветва ме мексиканецът и се обърна. — Сбогом, амиго!

— Хей, чакай! — извиках, внезапно осъзнал сериозността на положението си. — Чакай, бе!!! Не можеш да ме оставиш така! Хосе, приятелю!!! Чакай...

Мендоса отдавна бе изчезнал в мрака. Крясъците ми се блъскаха в каменния свод, отеквайки по цялата дължина на тунела и когато изведнъж замълчах, зловещата тишина ме погълна.

„Дявол да го вземе, та това са глупости!“ — насилих се да помисля. — „Никога не съм се доверявал на предчувствия. Там отдавна няма никой... Ако е знаел къде отива, няма да ми навреди да го последвам“ — почти бях убеден. — „А ако си търси неприятности — по дяволите, ще ги намери!“ — реших войнствено и тръгнах по следите.

Празното открито пространство въобще не ми хареса. Неувереното чувство, че някой ме наблюдава, неусетно прерасна в почти физическо усещане. Вперих настойчив поглед в тъмния изход, където изчезваха следите, но естествено не забелязах нищо. Изведнъж се извърнах рязко — що за идея? — и огледах подозрително площадката. Стъпките си бяха там, преплетени с моите, и... нищо друго. Разбира се. Продължих предпазливо напред, съсредоточавайки цялото си внимание върху входа на коридора. Далеч навътре несигурно просветляше оцеляла лампа, но светлината ѝ не стигаше до високата, обгърната в мрак арка пред мен. Човекът, когото следях, бе влязъл тук. Или? Сведох бавно поглед... Пред мен нямаше следи! Стоях върху последната стъпка, няколко метра преди мрачния вход. Той бе полетял! Внезапно осъзнах всичко, отскочих с крясък назад, препъвайки се, и замахах с ръце срещу горното ниво, чиято площадка свършваше над свода на арката. Там нямаше никого.

Помълчах и се изправих. Трябваше да е там. Внезапно свършващите следи показваха недвусмислено, че е спрял, преди да влезе в коридора и се е изтеглил на горната площадка. Но ако все още беше там и ме дебнеше, бе изпуснал момента!

— Мен ли търсиш, приятел?

Извъръщайки се, зърнах ухилената физиономия на Люк Френсис Осуалд, а веднага след това — съвсем отблизо — нещо тъмно и тежко. Докато политах към земята, в съзнанието ми светкавично се изредиха картините на прозрението — наблюдателният крадец ме усеща отдалеч, скача от горното ниво в праха пред коридора и заднишком се отправя през площадката към отсрещния изход, сетне идва глупавият

младок и тръгва „напред“ по следите му — точно според плана — а на него не му остава нищо друго, освен да го халоса изотзад. Това е.

Последното, което видях преди мрака, бяха обувките му — омотани изцяло в парцали, за да не се разпознаят по следите.

— Дотук беше, приятел. Играта свърши.

Повдигнах с усилие глава и се взрях напред в мрака. Колелата под мен отново се завъртяха и заскърцаха.

— Хей, приятелю! — изръмжах и припряно прочистих гърлото си. — Накъде сме се запътили?

Отвърна ми монотонният ръмжащ напев. Малкото чудовище продължаваше да се опива от гастрономическите си възжеления.

— Защото знам едно място, където можем да намерим нещо наистина хубаво! — изкрещях отчаяно, просто за да съм спокоен, че съм направил всичко възможно.

Заковахме се на място. Преди да реша дали да се радвам или не, хладните мъртвешки пръсти на съществото обвиха шията ми:

— Казвай какво знаеш! — изхриптя то с тон, от който ме полазиха тръпки.

Въобразих си, че запазвам самообладание:

— Ами, ако ме развържеш и ме заведеш Горе, ще...

— Какво криеш тук? — внезапно кресна създанието, докоснало тънката верижка, и рязко издърпа фосфоресциращия ми медальон, докато се опитвах да го ухапя по ръката.

Бледото зеленикаво сияние просветна в мрака. То зяпна и застана в нямо възхищение.

Светлината хвърляше контрастни сенки по изпитото безцветно лице. Човешко лице, установих, сякаш с изненада. Макар че почти нищо човешко не бе останало в него. Малките, почти невидими очи бяха потънали дълбоко под рунтавите вежди — явно той разчиташе на другите си сетива. Лицето му бе гъсто обрасло с тъмни сплъстени кичури, сред които нервно потрепваше остър белезникав нос. Човекът отскубна медальона и, без да излиза от унеса си, го залюля щастливо пред очите си.

— Горе има цял куп такива! — усетих се най-накрая. — Само ме отвържи и ме заведи до тунелите на метрото!

Той откъсна омагьосания си поглед от светещото стъкълце и по-скоро усетих, отколкото видях, че се втрещва в мен.

— Ако лъжеш, ще...

— Истината казвам! — възнегодувах. — Като не ми вярваш, карай, накъдето си тръгнал!

Дългите студени пръсти се справиха за секунди с невероятните възли. Надигнах се сковано, приглушавайки стоновете си. Цялото тяло ме болеше, но сега не беше време за глезотии.

— Върви след мен — рече човекът и вдигна лице нагоре, за да улови погледа ми.

Кимнах и той тръгна прегърбен със странна походка. Бе дребен на ръст, но стойката му го смалчаваше двойно повече. Несъмнено от полза при подземен живот. Носеше ужасяваща купчина дрипи, в която за щастие не можеха да се различат подробностите. Преди да отместя очи от спътника си, медальончето потъна в тях и мракът отново ме притисна. Спрях машинално, но ледената му ръка намери моята и ме поведе. Превъзмогнах новия пристъп на страх и отвращение. Как ли бе попаднал тук? Как се бе превърнал в човек-звяр? Не се осмелих да попитам и двамата останахме в мълчание, докато след минута или след час бледо сияние изгря пред нас като пътеводна светлина. Изходът към тунела!

— А сега — обяви радостно водачът ми и спря, — давай още „светулки“!

Като че ли бе настъпил моментът за решителни действия. Докато вървахме, бях раздвижил внимателно и последователно всичките си мускули и сега, когато се втурнах с няколко отчаяни скока към светлината, изненаданото и ужасено подземно същество не успя да стори нищо. Изскочих през тясната полузатрупана дупка в стената и ми се прииска да разцелувам позацапаната, наполовина изгоряла неонова тръба, която бе озарила пътя ми. Отдалечих се с бърз бяг, докато писъците и протяжният вой на отвратеното от подлостта на надземните жители създание бавно заглъхваха из подземията. Вече не съжалявах толкова за кристала, макар че го загубих, точно когато наистина започна да ми носи късмет.

Мини на #21.

Подчиних се на изострения си хищнически инстинкт и се хвърлих към надигания се противник, нанасяйки безмилостен ритник в челюстта му. Той се преобърна с приглушен стон и преди да се претърколи, за да се изправи, се озова с прилепено в пода лице и извита зад гърба си ръка. Дявол да го вземе, не било толкова трудно!

— Стига ли ти толкова или си просиш още?! — гласът ми потрепери предателски и провали част от ефекта.

Специфичният профил, дългите смолисти коси и ужасната ругатня на испански недвусмислено говореха, че в ръцете ми е Хосе Мендоса. Последва невероятен номер, в резултат на който мексиканецът се изплъзна без затруднение от желязната ми хватка, а аз се преметнах през глава и се тръснах по гръб. И това щеше да бъде последната ми грешка, ако съдбата отново не бе застанала на моя страна. Отчаяният ми ритник попадна на стратегическо място и докато Мендоса сковано падаше встрани със странна физиономия, аз успях да го възседна, обръщайки го по гръб, и стоварих два поредни десни юмрука в лицето му. Като че ли имаше резултат. Той втренчи налудничав поглед в мен и застина. Гъстите черни кичури падаха по мургавите му скули, а сред едва наболите мустаци под носа му си пробиваше път тънка алена струйка.

— Ама ти не си Харви Рупърт! — искрено се учуди Мендоса.

Не успях да разбера какво променя неоспоримият факт и намусено премълчах.

Мексиканецът промълви несъзнателно няколко думи на родния си език, без да откъсва празните си очи от моите, сетне тръсна глава и придоби сериозен вид:

— Прости ми, амиго! Нападнах те, защото те взех за друг.

Направих кисела гримаса, но изведнъж усетих, че качулката ми се е смъкнала от главата по време на схватката и, замисляйки се, се уверих, че трудно бих могъл да бъда разпознат в мрачен тунел с наполовина скрито лице.

Мендоса лежеше отпуснат по гръб и ме гледаше кротко. Или казваше истината, или бе замислил страшна подлост.

— Не ти желая злото, амиго. Пусни ме да вървя, имам да свърша важна работа...

— Има си хас! — изръмжах. — Всеки има важна работа, докато някой не стигне до Финала.

Мексиканецът ме погледна особено изпод тънките си стегнати вежди. Да му повярвам ли, че жестоката битка е била само недоразумение и доброволно да се откажа от преимущество си — на #19 или с още един бърз удар да се избавя от необходимостта да му се доверявам — на #11?

Нещо в цялата работа не ми харесваше. Имаше един съвсем конкретен детайл, който проваляше цялата майсторски изпипана картина, и макар че съзнанието ми все още не можеше да се добере до него, усещането бе достатъчно, за да ме постави нащрек.

— Благодаря, не ми се пуши — отвърнах учтиво, поклащайки ръка пред цигарата в знак на отрицание.

Ярост в черните очи, неуловимо движение и нещо ледено парна ръката ми, щраквайки сухо. Реагирах механично, нанасяйки тежък удар в лицето на изгубилия контрол крадец. Осуалд се люшна встрани и се подпря в стената, стиснал в пръсти челюстите си. В дланта му просветна метал... Белезници!!! Не можех да повярвам. По-подъл номер не бих могъл да си представя, освен... Това е! Всичко се завъртя и попадна на мястото си: Осуалд бе неизвестният хитрец, оставил тайнствените следи! Размазаните отпечатыци бяха от омотаните му в

парцали обувки... Ето откъде бе дошъл толкова неочаквано — той просто не си беше отивал!

Осуалд се надигна неуверено и впи в мен горящите си очи с безгранична омраза. В момента чувството бе взаимно: ако не беше случайността, помогнала ми и при първата му клопка, сега щях да вися, прикован с едната си ръка за тръбата на отоплението. Мисълта вял неподозирана сила в юмрука ми и атакуващият крадец отново отхвъркна назад, виейки от злоба и страх. Последвах го безмилостно и го довърших с два точни ритника и съкрушителен десен прав. Осуалд се свлече безмълвно на пода. Не беше мъртъв, разбира се. Но вече бе вън от играта.

Наведох се и изтръгнах от конвулсивно стегнатите му пръсти белезниците. Една от гривните наистина бе затворена, за щастие не около моята китка. Започнах да тършувам из джобовете му, молейки се да има ключ. Идеята му ми харесваше все повече и повече... къде ли беше намерил белезници? Вероятно там, където и запалката с цигарите, прекрасния позлатен ръчен часовник, портфейла с десет, двадесет, седемдесет, седемдесет и пет долара и личната полицейска карта 3721... „горкият дебел Бил! Ще се постарая да му я върна, преди да го уволнят. Аха, ето го и ключът!“. Желязото щракна около жилавата китка на Осуалд и го свърза навеки с по-долната от двете солидни метални тръби, минаващи по стената. Знаех, че няма смисъл, но отмъстително пуснах ключа през мрежата върху близкия вентилационен отвор. После реших, че мога да си позволя малка почивка.

Най-сетне крадецът изпъшка несъзнателно и за моя най-голяма радост, бавно повдигна клепахи и се огледа неразбиращо. Оставих му малко време, за да осъзнае настъпилите съществени промени. Моментът наистина бе ознаменувам с потоп от забележителни ругатни.

— Защо, бе приятел? — поинтересувах се добродушно. — Мислех, че вече си свикнал да носиш „гривнички“?

Осуалд направи невероятен опит да ме докопа и удуши, но стената беше против него.

— Виж какво, не искам да се натрапвам — отбелязах. — И без това се канех да вървя... А, да — ако ти се допуши, заповядай —

обърнах му внимание върху пакета цигари и запалката, поставени на два пръста отвъд границата на максималния му обseg. — Чао, приятел!
Мини на #21.

Размишлявах смръщено секунда-две и без да бързам, се изправих. Ясно бе, че не желаете да се бие, а в такъв случай аз бях последният, който ще настоява.

Мексиканецът се надигна предпазливо и се ухили приятелски. Отвърнах на усмивката му и се поинтересувах:

— Не искаш ли да спечелиш играта? Тук всички са врагове. Защо не се би, докато ме убиеш?

— А ти? — отвърна Мендоса.

Двамата се ухилихме злобно към най-близката камера и махнахме весело на изиграните телезрители, останали без вечерната си порция екранна кръв.

— Единственото, което искам, е да намеря Рупърт и да си отмъстя — лицето му помръкна, а в гласа му се промъкнаха странни нотки.

Помълчахме, вгледани в мрака. „Не ми прилича на масов убиец“ — реших.

— Банда главорези отвлякоха и обезчестиха сестра ми — каза тихо мексиканецът. — Намерих ги и се разплатих в същия ден. Но Рупърт — водачът им — ми се изплъзна. Ченгетата ме хванаха, преди да го открия. Оттогава чакам този час...

— И аз имам сметки за уреждане с един стар познат — промълвих мрачно. — Ако успея да се измъкна оттук, ще...

Мендоса скочи на крака и застина, наострил слух. Далечният, почти недоловим шум, се удави в тишината, после изведнъж се появи отново, прераствайки в плътно, усиливащо се припукване. Носеше се към нас...

— Пожар! — изкрещя Мендоса. — Подпалили са газа в галериите!

Зловещото бучене приближаваше с невъобразима скорост. Вцепених се, но мексиканецът ме дръпна рязко за ръката и се втурна по тунела към съвсем близката станция. Могъщо съскане изпълни

коридора зад гърба ни и внезапно иззад завоя избухна плътна стена от пламъци и се понесе след нас с оглушителен шум.

— Ще успеем! — кресна в ухото ми Мендоса, докато връхлитахме на площадката на станцията. — Бягай по долното ниво! Сбогом, амиго!

— Сбогом!

Огънят ни настигна в момента, в който се хвърлях по коридора. Мексиканецът бе изчезнал, но съветът му ми донесе спасение. Пламъците влетяха след мен, близнаха гърба ми, задушиха се и умряха.

Полежах на студения под, докато огнената стихия отмина по основния тунел и бавно заглъхна в далечината. Отново невероятно ми провървя. Мендоса сигурно също бе успял да се измъкне, но той вече не ми беше съперник. Изправих се внимателно и тръгнах навътре по коридора, без да се замислям над пътя си сред множеството пресечки.

Мини на #21.

— Слушай, приятелю — подхванах, надигайки глава с усилие, от което гласът ми съвсем преградна, — защо не ми кажеш какво възнамеряваш да правиш, а?

— Ти си моя плячка — охотно ме осведоми съществото и отново затегли количката.

Почувствах леко раздразнение от крайно едностранчивата му позиция, но самият факт, че изобщо получих отговор, даваше надежда.

— Казвам се Кристофър Морис и бродя из тези подземия не по собствена воля — започнах с приповдигнат тон. — Вях предаден от човека, когото смятах за най-добрия си приятел и хвърлен зад решетките с несправедлива присъда. А сега попаднах в една ужасна игра, в която хората се избиват един друг, за да спечелят свободата си. Но това е единственият ми шанс да се измъкна от затвора и да получа възмездие... Ти, приятелю, ме спаси от страшната опасност, в която бях попаднал, но сега отново се нуждаю от помощта ти. Освободи ме и ми покажи пътя Нагоре и ще ти бъда навеки благодарен! — млъкнах, задъхан, и се вслушах напрегнато.

Смълчаното създание продължаваше да ме тегли напред и сигурно размишляваше над страстното ми излияние. Реших, че съм напилал вярната посока и продължих с жар:

— Знам, че живееш отдавна тук, сам в мрака сред тесните стени, без другар, без светлина, без надежда! Но ето — аз дойдох и съм твой истински приятел, а не просто... — избегнах отчаяно опасната дума — ... пленник. Развържи ме, помогни ми и така ще помогнеш на себе си! — завърших с въодушевление и едва удържах тържеството си, когато количката спря. Бях успял. Съществото всеки момент щеше да ме развърже със сълзи на очи...

— Плячка — изграка сатанинският глас и срина всичко за миг.

Онемях. Малкото чудовище се впусна в нови триумфални хриптения, но изведнъж също замълча. Изминаха няколко ужасни секунди. Внезапно в гърлото му се надигна протяжен вой, от който кръвта ми замръзна по жилите.

— Плъховете! — изкрещя с вибриращ ужас съществото. — Идат плъховете!

То хвърли лоста, с който дърпаше количката и се отдалечи с паническа скорост, виейки неудържимо. Останах в тъмното, изстинал и неподвижен, в нямо очакване на...

Бързо и леко топуркане, като шум от безбройни крачета, изпълни мрака.

Стъпките ми отекваха в тишината на подземията. Сякаш отмерваха някакво странно, забързано време, като тиктакането на часовник... или ударите на сърцето...

... Седях в голямата празна стая за свиждания, уморено облегнал глава на ръцете си върху ръбестата метална маса, продължаваща и отвъд решетката. Оттатък имаше стол за посетители, досущ като този, на който седях. Върху стоманените пръчки бе опъната допълнителна ситна мрежа от сива, едва забележима тел. Имах свиждане. Не знаех кой ще дойде, но всеки бе добре дошъл след едномесечния престой в затвора, където можех да виждам само озъбените жестоки физиономии на престъпници и надзиратели.

На масата откъм моята страна бе поставен сгънат вестник. Тлъсти черни букви уведомяваха, че „адвокатът на Кристофър Морис се отказва от борбата“. Материалът заемаше половин колона на трета страница.

„Вчера защитникът на Кристофър Морис по нашумялото напоследък дело за служебна измама и укриване на доказателства официално заяви, че няма да пледира за преразглеждане във Върховния съд. Според него «мощни фактори» въздействат на хода на съдебното разследване и при това положение истината не може да се установи. Доказателства или свидетелства срещу господин Майлс Бентън, за когото обвиняемият твърди, че е извършителят на престъплението, не можаха да бъдат представени пред съдебните заседатели. Според анонимен източник близък до юридическата система, Кристофър Морис ще лежи в затвора поне шест години при добро поведение.

Делото предизвика бурни спорове и извън съда. Ето...“

Сгънах вестника с отвращение и го бутнах встрани. Отново отпуснах глава надолу и затворих очи. След малко се отвори врата и нечий тихи стъпки се доближиха до масата.

— Крис? — каза един глас. Гласът на Джийн Невил.

Погледнах я изпод няколко кичура мръсна коса:

— Дойде да се погавриш с престъпника Морис?

— Изслушай ме, Кристофър...

Скочих на крака:

— Не, ти ме изслушай! Нито веднъж не те видях в съда, когато търсеха свидетели в моя защита. Нито веднъж! Ти повярва, нали? Повярва, че подлият Морис се е продал на някой тлъст богаташ!

В стаята нахълта едно ченге с готова палка в ръка и ме изгледа на кръв. Седнах, без да я поглеждам.

— Майлс ми каза всичко, Кристофър. Не искам да бъда излъгана отново...

— Бас държа, че ти е казал всичко. У тях ли живееш вече? — прекъснах я кисело.

— Опита се — каза твърдо Джийн. — Безуспешно.

Изпитах някакво злобно задоволство. Поне нея не бе успял да получи.

— Трябва да разбереш, Джийн. Майлс го направи. Той открадна ключовете и кода за базовия компютър и след това ги е върнал. Страхувал се е да не го издам, когато разбере и затова е побързал да ме

изпревари... — поех си дълбоко въздух, преди да продължа. — Моля те, опитай се да ми повярваш. Вече е късно, Джийн. Закопан съм. Но не искам да живееш с лъжата. Искам поне ти да знаеш, че съм невинен.

Тя стана, опитвайки се да скрие сълзите си. Вратата на затвора се затръшна помежду ни и никога повече не я видях...

С усилие откъснах мислите си от миналото и се съсредоточих върху сенките и звуците на тъмния тунел, който ме заобикаляше. От известно време насам като че ли чувах някакво приглушено трополене и стържене, различно от обичайните звуци на подземията. А после чух и нещо по-различно. Многогласна човешка реч.

Мини на #46.

„Мамка му!“

Стълбата пропадна още пет метра надолу с ужасен трясък. Сърцето ми блъскаше като чук в гърдите. С противно стържене пръчките задраха в нещо и тя увисна, полюлявайки се като алуминиево желе. Краката ми се залюляха над бездната.

„Не гледай надолу. Не гледай надолу.“ Извих очи. Основните стълбове се извиваха с пукот, готови да се прекършат всеки момент. Обърнах глава встрани. Стените на тунела бяха гладки и покрити с прах. Два метра по-нагоре някой услужлив водопроводчик бе оставил една тръба да стърчи от стената. Да скоча. Точно това трябваше да направя. Събрах всичкия си кураж и предпазливо се изтеглих нагоре, вкопчен в пружиниращата стълба. Пръчките скърцаха зловещо.

„Дръж се, миличка. Дръж ме...“

Прас! Отхвърлих се с все сила, замахвайки към тръбата. Пръстите на лявата ми ръка безпомощно я докоснаха, но миг по-късно, в някакво невероятно изпъване, успях да сграбча студения метал с десницата си. Парчето от стълбата плавно полетя надолу. Извъртях се и се хванах с две ръце. Дясната вече бе изтръпнала. Малко над тръбата започваше здравият участък. Задрапах по стената и увиснах на последното стъпало. В един кошмарен момент стълбата се спусна сантиметър по-надолу, а сърцето ми се качи в гърлото, но и двете издържаха.

Закатерих се нагоре, ругаейки на глас цялата кадрова структура на „Плейоникс“ — от генералния директор до мръсния техник, оставил стълбата в този вид. Немарливостта му щеше... Спрях за миг, обзет от ужасно подозрение. Може би не беше немарливост. Може би нарочно бяха разнители цялата секция от стълбата, намираща се до спасителната стърчаща тръба. Може би някъде там имаше камера и телевизионните зрители ахкаха от ужас при вида на небръснатия затворник, борец се като плъх за живота си. Закатерих се отново, мрачно оглеждайки стените край себе си. Ако намерех някоя, щях да се изплюя върху обектива ѝ.

Бях започнал да се чудя дали въобще ще издържа и колко ще е глупаво ръцете ми просто да откажат и да падна от слабост, когато стъпалата най-сетне свършиха. Изтеглих се задъхан на някакъв под и се проснах, долепил лице до мъхестата суха повърхност. Всички мускули от раменете до върховете на пръстите ми трепереха неудържимо. След малко успях да вдигна глава. Лежах върху червен мокет, стаята бе загадъчно осветена от прикрити неоновы тръби, а точно насреща ми стената бе заета от огромен видеоекран приветлив надпис „Добре дошъл на финала на «Отвъд решетките»!“

— Добре дошъл, Крис — каза някой над главата ми.

Мини на #30.

След кратко колебание отминах прохода и продължих напред. Застоялият въздух в тунела бе приятно топъл след ледената струя на инсталацията. Вратът ми бе започнал да се схваща.

Крачейки край релсите, отново се удивлявах на идеята за подземен транспорт. Лично аз никога не бих се напъхал доброволно в тези влажни, мрачни подземия.

За да се разсея, прехвърлих през главата си файловете на останалите участници. Най-опасен ми се струваше Кийт Гарет Прасето. Образът му, дори и от екрана на компютъра, навяваше непреодолимо желание да си колкото може по-далеч от него. Доколкото си спомнях, тежеше два пъти повече от мен и идеята за пряк двубой в тъмнината не ми се струваше особено приемлива.

Започнах да си свирукам и млъкнах веднага, сецайки се, че звукът издава местоположението ми. Слез минута релсите и тунелът се разклониха. Право напред продължаваше нисък тесен проход, а основният завиваше вдясно. Поразходих се по тесния и с абсурдно облекчение установих, че е задръстен от някакво свличане. Поне не се налагаше да избирам. Плочите на тавана бяха изкривени и разкъртени и тонове пръст бяха изпълнили и без това тясното пространство.

Свърнах надясно и продължих. Далеч напред мъждукаше някаква лампа. Бледорозовата светлина осветяваше ту лявата, ту дясната страна на коридора. Ускорих крачка, тласкан от необяснимо неудобство. Когато достигнах източника — неонова тръба, увиснала на електрическия кабел — спрях нерешително. Тук имаше нещо. Лампата все още се люлееше напред-назад, жужейки едва доловимо.

Сърцето ми се качи в гърлото. Залепих се за стената и замръзнах. Равномерните тежки крачки продължиха надясно. Който и да беше това, бях едва на няколко метра от него! Да ме вземат мътните, разбира се! Човекът беше бутнал лампата и бе отминал по разклонението, което едва сега забелязах в сенките на дясната стена. Щяхме почти да се блъснем един в друг, но за щастие, той като че ли не ме видя.

Изчаках стъпките да заглъхнат и се промъкнах до ъгъла. За миг зърнах едър силует, който завиваше зад една издатина. Останах неподвижен, опитвайки се да налучкам правилната си тактика в този момент.

Дали трябваше да продължа напред, отминавайки разклонението, и да оставя човека зад гърба си — на #42 или бе по-добре да го проследя — на #40?

Сърцето ми заби учестено.

— Кой си ти, човече? — провикна се брадатият водач.

Изведнъж усетих необяснимо вълнение. Ситуацията, в която се намирах, сякаш се пречупи през призмата на някакво ново възприятие и се появи в сурова и романтична светлина.

— Странник по пътя към отвъдното — отговорих високо.

Мъжете се разшумяха.

„Сега!“, изкрещях мислено. Поех си въздух и се хвърлих надясно, замахах отчаяно, за да сграбча пистолета, и с ужас осъзнах, че няма да успея. Брадатият мъж го вдигна до главата си, направи една спокойна и прецизна крачка назад и отново го насочи към мен, докато останалите се отдръпваха, за да ми освободят място. Рухнах на четири крака и вдигнах глава. Дулото беше на три пръста от челото ми.

Ръцете ми затрепериха. Бях се провалил. И това бе напълно обяснимо при тези обстоятелства. Паниката ме заливаше с ледени вълни. Щях да умра. Сега.

Мъжът изсумтя и отпусна ръка.

— Дръзко, но глупаво, млади човече — каза спокойно.

Вдигнах очи и го изгледах с удивление.

— Щом толкова ти трябва пистолет, дай ми поне една сваятна причина да го притежаваш и ще получиш един.

Изправих се на крака:

— Благодаря ти за живота си. Аз съм затворник и участвам в една ужасна игра, в която твърде лесно мога да го загубя. А с пистолета имам шанс отново да получа свободата си.

Мъжът присмехулно присви очи:

— Можеш да дойдеш тук, вместо да се оставяш в лапите на полицията. Храброст като твоята не бива да се погубва.

— Обвинен съм несправедливо — заговорих бързо. — Невинен съм. Един човек, когото смятах за приятел, ме...

Брадатият водач махна с ръка, за да прекъсне обясненията ми:

— Това няма значение, човече. Тук всички сме грешни.

Не ми повярва. Отново отворих уста, но той ме изпревари:

— Предполагам, че бързаш. Хийтгриф, дай му пистолет и му покажи как се стреля с него. Сбогом, човече.

Измъкнах някакви благодарности. Благодарството на тези хора почти ме просълзи. От дълго време никой не се бе отнасял така с мен. Човекът, наречен Хийтгриф, измъкна отнякъде един пистолет, подобен на онзи, който така безуспешно се бях опитал да отнема, мълчаливо ми показва как се премества лостчето на предпазителя и откъде се вдига мерникът и го сложи в ръцете ми. Беше тежък и хладен. Когато вдигнах поглед, мъжът вече бе изчезнал след другите.

Пъхнах пистолета в десния джоб на комбинезона си, обърнах се и закрачих по лявото разклонение. Играта продължаваше.

Не след дълго от широкия нарядко осветен тунел се отклони страничен коридор по-тъмен и тесен. Спрях нерешително, безуспешно надзъртайки в мрака. Необяснимо защо този избор ми се струваше по-важен от другите. Обикновено поемах, накъдето ми видят очите, доколкото изобщо виждаха в тъмното или пък си внушавах, че

откривам някакви особени знаци, но в този случай нещо ме караше да внимавам.

Изборът беше и символичен: по-широката права и светла пътека — на #38 или тъмната пресечка — на #29.

Внимателно опипах повърхността под краката си и ръба на терасата и хвърлих един изучаващ поглед надолу, опитвайки се да преценя разстоянието. Трябваше да скоча бързо и точно, защото иначе резултатът от атаката щеше да е по-скоро в мой ущърб. Отпуснах се и вдишах дълбоко няколко пъти, за да задуша в зародиш слабата паника, която ме обземаше. Нямах време за това. Просто трябваше да скоча.

Отхвърлих се нагоре от клекналото си положение, докоснах с ръце ръба на терасата и стъпих отгоре. За част от секундата останах на пръсти върху тясната повърхност, оглеждайки терена долу, после инерцията ме прекатури от ръба.

Харви ме усети и обърна глава, миг преди да се забия в отпуснатото му на пода тяло. Проряза ме жестока болка в глезена и в странната тишина ясно се чу хрущенето на чупещи се кости, за щастие не моите. Рухнах встрани и задрапах отново към бавно надигания се престъпник, за да забия юмрук в разкривеното му от болка лице. Тилът ми се удари в пода и с това атаката ми завърши.

Отдръпнах се от него, мръщейки се от болка. Видът на Рупърт, с неприятно извита под тялото ръка и окървавено лице не предизвикваше у мен никакви угризения на съвестта. Напротив — заливаха ме вълни на въодушевление от факта, че бях успял да го пребия, аз да пребия този, от когото всички се страхуваха. Допълзах до ухото му. Изнасилвачът дишаше на пресекулки.

— Май не ти харесва да те бият, а Харви?

Той се усмихна зловещо, притворил очи. Част от чара му беше изчезнал с липсващите зъби. За миг се уплаших, че той знае нещо, което аз не знам и просъсках:

— Майната ти, Харви!

Престъпникът се изхили. Надигнах се и закуцуках по-далеч от него. Лошото ми настроение се изпаряваше. Продължавах. С излизането му от играта шансовете ми се покачваха. Щях да успея. Сигурен бях.

Поех по продължението на тунела, по който бях дошъл. След два-три завоя се озовах в широк коридор и продължих по него, препъвайки се в някакви изпочупени пейки. Подминах няколко подозрителни пресечки и една постройка с натрошени стъкла и след още двадесет метра коридорът се изроди в тясно стръмно стълбище. Свих рамене и се закатерих нагоре.

Мини на #37.

Харви избухна в нов пристъп на отвратителен смях, който използвах, за да плъзна свободната си ръка към десния джоб. Той ме усети, естествено.

— Какво имаш там долу? — престъпникът наведе глава, за да погледне.

— Базука — изсъсках.

Рупърт вдигна лице с изненадана физиономия. Носът му представляваше отлична мишена. Отправих молитва към небето да не си счупя главата и с все сила замахнах с нея, забивайки челото си в лицето му. Щях да си откача врата. Лявата ми ръка поддаде и той заби стъклото надолу с убийствена ярост.

Но аз вече не бях там. Блъснах ръката, с която ме държеше, и се отдръпнах встрани и нагоре, докато стъклото се пръскаше на хиляди парченца, срещнало вместо гърлото ми твърдия бетонен под. Харви изрева от болката в изпонарязаната си длан. Измъкнах пистолета и го наръгах в ребрата:

— Ставай, Рупърт.

Той изви очи, видя оръжието и се подчини. Внимателно се изправих, сочейки с цевта лицето му.

— Обърни се! — просъсках.

Изнасилвачът се извъртя. Дори неопитен човек като мен можеше да забележи колко е напрегнат. Беше готов да направи нещо.

— Без излишни движения! — предупредих.

Харви се обърна, по-бърз от мигване на окото, размахал ръце с хищно разперени пръсти. Извиках и натиснах спусъка.

Оказа се на автоматична стрелба. Секунда и половина по-късно престъпникът рухна, пиццейки като заклано прасе. Краката му от коленете надолу се бяха превърнали в кървава каша. Отстъпих и пуснах пистолета на пода. Щях да повърна. Харви продължаваше да крещи и да се търкаля.

Преди няколко часа и през ум не ми беше минавало, че съм способен на подобно нещо. Но в тази игра нямаше друг начин. Насилието бе единственото средство да успееш. Чувството за вина бе някъде навън, в свободния свят.

Обърнах гръб на престъпника, който щеше да получи смъртната си присъда преди протезите и поех по отсрещния коридор. Озъбих се в тъмното. Продължавах! С излизането му от играта шансовете ми се покачваха. Трябваше да успея.

След минута се озовах в широк коридор, осяян с изпочупени пейки. Подминах няколко подозрителни пресечки и една постройка, вече забравила времето, когато е имала стъкла. После коридорът се превърна в тясно стръмно стълбище. Въздъгнах и поех нагоре.

Мини на #37.

Поех си въздух и бавно го изпуснах. Опитвах се да не се стягам болезнено, да се отпусна, но това бе трудно при вида на зловещо ухиления Харви с парче стъкло в ръка.

— Няма ли да се биеш, бъзльо? — попита той мазно.

Приведох се в що-годе бойна стойка и процедих:

— Ела де. Ела да си го получиш.

Той направи няколко грациозни крачки напред и наляво, свистейки обиграно с импровизирания си нож. Свободната му ръка се стрелна към ръчката на решетката и я дръпна надолу.

Зяпнах. Мозъкът ми, най-сетне разбрал какво ще последва, закрещя на краката ми да ме изкарат от капана. Хвърлих се напред с всичката сила на отчаянието, за да блъсна главата си в спускащата се мрежа. Рухнахме едновременно, решетката — с трясък на метал, а аз — със стон на ужас. Харви избухна в смях. Лежах там, на мокрия под, опрял нос в мрежата и слушах как доволно се смее на глупостта ми, надминала очакванията му.

Рупърт запрати безполезното парче стъкло в решетката и аз се отдръпнах от литналите остри късчета.

— Сбогом, моето момче — каза изнасилвачът. — Впрочем...

Той дръпна ципа на комбинезона си и по лицето му се изписа изражение на крайно доволство, докато пикаеше върху решетката. Просълзих се от яд.

— Сега ще открия изхода, моето момче — каза той, докато се закопчаваше. — И ще се върна в широкия свободен свят при всички онези женски, които ме очакват.

— Някой ще те спре, Харви! — изкрещях злобно.

Той изсумтя презрително:

— Кой? Хосе Мендоса, с когото се запознах преди половин час, виси на собствените си черва от втория етаж на една гара. Остават двама. А аз съм опасен, моето момче. Опасен...

Трябваше да призная, че е прав. Оставах да чакам там заклещен като плъх в капан, докато някой дойде да ме прибере: служителите на затвора или гладната смърт. Беше все едно. За мен играта бе свършила.

Мъчително бавно придвижих дясната си ръка към джоба на комбинезона, където бях сложил оръжието. Но нямаше как да успея. Натискът върху гръкляна ми ставаше смъртоносен. Вече си мислех, че този смях е последното, което чувам в живота си, когато хватката леко се разхлаби и черната мъгла пред очите ми порозовя. Един жесток глас до ухото ми изръмжа:

— Я да видим... адвокатчето. Е, адвокатче, дотук беше.

Забих левия си лакът назад в тялото му. Сякаш ударих скала, но движението ми позволи да доближа другата си ръка още повече до спасителния пистолет. Мъжът се разхили:

— Слушай, адвокатче, преди този зандан бях в каторгата в Уест Дейл. Там ме блъскаха с вагонетка за въглища шейсет и два пъти в гърдите. После им откъснах главите, разбира се.

Врвта около гърлото ми рязко се стегна.

— Хванах те по най-тъпия начин, адвокатче.

Шепа камъчета тук, шепа камъчета там и адвокатчето е напълнило гащите. Трепери и чака да му стиснеш вратлето.

Беше се поувлякъл. Изобщо не забеляза как извадих пистолета, ръгнах дулото в тялото му, а когато забеляза, вече бе доста късно. Натиснах спусъка, оказа се, че е на автоматична стрелба, и забих четиринайсет едрокалибрени в тлъстия му корем. Паднах заедно с него, почти повърнах, но най-накрая успях да се измъкна от ръцете му и задъхан се отдръпнах към стената. Лежеше по гръб, черен, облян в кръв, с изцъклени очи, вперени в тавана. Обувките му бяха с изнизани връзки, а самите връзки все още стискаше в ръка. Гърлото изведнъж ме заболя. Кийт Гарет. Прасето.

Седях така почти половин час, докато спазмите в стомаха ми утихваха, а огромният мъж изстиваше. Колко ли живота бяха свършили в тези дебели като бутове ръце? Убих човек, но вината бе далеч оттук — вън, в широкия свободен свят. Тук нямаше място за вина. Убиваш или те убиват.

И все пак горещо желях да не го правя пак. Пребърках джобовете на Кийт, не намерих нищо, оставих безполезния, омацан с кръв пистолет до него и със залитане се отправих обратно по стъпките си. Ако в този момент някой от другите ме докопаше, щях да се дам без бой. Чувствах се кошмарно. Всяко вдишване бе мъчение. Но бях успял, да му се не види. Озъбих се в тъмното и закрачих по-бодро. Може би щях да спечеля въпреки всичко.

На разклонението завих вляво, където се беше скрил Гарет, за да ме издебне по-късно в глухото депо. Бях постъпил глупаво и щях да платя с живота си, ако не беше пистолетът. Отбелязах си никога вече да не оставям сто и петдесет килограмово прасе зад гърба си.

Вървах дълго по тъмен широк коридор, препъвайки се от време на време в някакви пейки. Предпазливо минах покрай една постройка с изпочупени стъкла, в която, за щастие, не се спотайваше никой, разгледах няколко тунела, пресичащи основния, и не харесах нито

един от тях. След още двадесет метра коридорът се израждаше в тясно, стръмно стълбище. Свих рамене и поех нагоре.

Мини на #37.

Коридорът, по който се движех, би бил много по-приятен за разходки, ако имаше някоя и друга лампа. След като се препънах неколkokратно в траверсите на железния път, се опитах да вървя по едната релса, но едва не си изкълчих глезена. Накрая се предадох и закрачих по банкета вдясно, шляпайки в два пръста тиня.

Мислех си за „Плейоникс“. Това беше отвратителен начин да си изкарваш парите, да му се не види. Ако аз бях генерален директор, нямаше да мога да спя от угризения. И това съвсем не беше единствената компания. В бизнеса с телевизионни игри имаше десетки и стотици фирми, печелещи от потта и кръвта на съвременните гладиатори. Горедолу половината от националното екранно време се падаше на подобни състезания. По времето, когато влязох в затвора, вече в три от тях бе разрешено убийство по пътя към крайната цел и „Отвъд решетките“ далеч не беше най-жестоката от трите. Обществото искаше смърт и я получаваше. Обществото, което бе родило и отгледало Майлс Бентън.

Повърхността под краката ми постепенно изсъхна и циментираната пътека се разшири. Главата ми клюмаше на гърдите, както си вървах, затова реших да се пораздвижа и поех в тръс, опитвайки се да не трополя като кон.

След няколко минути спях да си поема дъх. Тунелът се разклоняваше напред и надясно под ъгъл от тридесет градуса. Двата ръкава изглеждаха съвсем еднакви: абсолютно черни и празни. Опипах стените и пода, но не открих нищо, освен няколко мъртви хлебарки. Бърках в джобовете си за нещо подобно на монета, когато отдясно долетя ужасяващ женски писък.

Започна от невероятно висок тон и се заиздига още повече, отскачайки от тесните гладки стени на тунела, докато въздухът завибрира почти осезаемо. Свърши внезапно и грубо в глухо хъхрене. Коленете ми се подкосиха от страх. Жената прозвуча така, сякаш се беше сблъскала със самия дявол? Или с някой от другите участници в

играта, което не бе много по-добре. Преди да предприема някакво разумно действие, писъкът долетя отново и отново.

Нямах време за губене! Каквато и да бе причината, накарала я да се напъха в тези подземия, жената явно бе в опасност.

Трябва ли да се втурна веднага по десния тунел, за да се притека на помощ — на #41 или е по-добре да изгубя малко време, за да се доближа предпазливо, рискувайки да стигна твърде късно — на #33? Най-безопасно би било да отмина, разбира се, оставяйки я да пици в тъмното — на #39.

Преди няколко месеца Кристофър Морис просто сепнато би вдигнал глава. Но тези няколко месеца ме бяха променили. Особено последните четири часа от тях.

Без изобщо да поглеждам нагоре се претърколих светкавично до стената и свит в защитна поза плъзнах очи към източника на звука: малък дискретен високоговорител на тавана. Въздъгнах.

— Надявам се, че все още можеш да говориш — каза ехидно устройството.

Изругах. Гласът се заля в шумен, отпуснат смях.

— Казвам се Гари и съм водещ на това предаване — обясни той. — Доколкото разбирам, ти, Кристофър Морис, си победител в състезанието, достигнал до Финала невредим!

— Относително — изръмжах.

— Останалите няма да напуснат подземие — делово заяви Гари.

С меко жужене отворът в пода бе закрит от плъзгащ се капак.

— Нямах нищо против да останеш тук, за да ти задам няколко въпроса, нали, Крис? — осведоми се водещият.

Огледах се. Стаята нямаше видима врата.

— Давай — отвърнах.

Видеоекранът разкара приветливия надпис и го замени с един зализан, гладко избръснат мъж с червена вратовръзка на цветчета. Гари. Седнах по-удобно.

— Ти успя, Крис. Как го направи?

Замислих се.

— Не знам — признах.

Обичаше да се смее, да му се не види. Щом се съвзе, продължи усмихнато:

— Знаеш ли какво стана с останалите четирима участници?

Уловка. Камерите долу вероятно бяха навсякъде и зрителите го знаеха по-добре от мен.

— Срегнах някои от тях — отвърнах.

Гари се ухили още по-широко с всеопрощаващ шоу-ангел:

— И се справи блестящо.

Свих рамене. Лицето ми остана безизразно.

„Дали ти щеше да се справиш, а, умнико? Дали сега нямаше да лежиш долу в някоя локва мазут с откъсната глава? А?“

Гари смени темата:

— След броени минути ще преминеш Финала и ще получиш свободата си и известна сума. Какво ще правиш с тях?

„Ще намеря онзи мръсник Бентън и ще го накарам да изживее всички тези месеци в един миг. После ще го убия. Като куче. Ако те докопам, Гари, и за тебе ще остане...“

— Ще се забавлявам — усмихнах се.

Гари извика от възторг:

— Какъв човек, драги приятели! Чудесно бе да си поговорим, Крис! Пригответи се за първата глътка свобода... и за чаровната сътрудничка на „Плейоникс“, която ще я подплати с наградата на предаването! — вече се задъхваше от вълнение. — Ти вече си отвъд решетките, Крис! Ти успя!

Гласът му бе заглушен от запис на взрив от ръкопляскания. Екранът помръдна и се заиздига към тавана, откривайки ярко осветената стая зад него.

Пристъпих към свободата.

Мини на #35.

Свих колене и отскочих, опитвайки се да насоча напред рамото, а не главата си. Нямах време за прицелване. За миг се почувствах така, сякаш сърцето ми щеше да се взриви от напора на адреналин, който трябваше да изпомпа.

Очите на Рупърт се отвориха широко. Като в забавен кадър видях как се наклони напред и направи крачка вляво, вдигайки импулсивно ръката с импровизирания си нож към мен и изстрелвайки другата към стената. Забих се в дясното му рамо в момента, в който пръстите му дръпнаха ръката за спускане на решетката. Силата на удара го завъртя, двамата рухнахме на бетона и след миг металната конструкция се свлече зад мен на сантиметър от стъпалата ми. Обзе ме безгранична ярост. Мисълта, че можех да съм от другата страна като плъх в капан, изстреля десния ми юмрук с учудваща сила. Харви се сгърчи, останал без въздух. Просъсках:

— Това да ти е за урок, Рупърт!

Извих ръката му и стъклото издрънча встрани. Шибнах го в лицето с левия си лакът и продължих да го правя, докато съпротивата му намалня.

— Харесва ли ти, Харви? — казах задъхано. — Харесва ли ти тебе да те бият?

Той се усмихна. Част от чара на усмивката му беше изчезнал с липсващите зъби.

— Ти си глупак, малкия — изфъфли.

В следния миг нещо ловко и силно заклеци врата ми и ме събори назад. Ударих тила си в пода и извиках от болка и изненада. Рупърт бе извил краката си около шията ми и бавно ме душеше.

— И ще умреш — изръмжа престъпникът.

Събрах сили за един ритник с пета и натискът мигновено отслабна. Бясно ругаейки, заритах надолу, докато ме заболяха краката.

Останах неподвижен, сърцето ми биеше тежко и учестено. Харви не помръдваше. След минута успях да се измъкна изпод краката му и допълзях до стената, за да се облегна. Изнасилвачът разсеяно гледаше в тавана. Устата му бе придобила странна форма, подгизнала от кръв. Гърдите му бързо се вдигаха и спускаха.

Не изпитвах никакви угризения. Заливах ме все по-силни вълни на въодушевление и накрая победоносно закрепях. Аз, Кристофър Морис, бях пребил този мръсник, от когато се страхувах всички. Бях го пребил като животно и се гордеех с това!

Изправих се. Продължавах. С двама противници по-малко щях да победея. Сигурен бях. Бодро поех в тъмното, подсвирквайки си боен марш.

Завих по тясното разклонение и стигнах до малък подземен площад, където се пресичаха няколко тунела. След кратко колебание отново избрах наляво и след минута се озовах в широк коридор, осеян с някакви пейки. Предпазливо подминах две-три подозрителни пресечки и една постройка с изпочупени стъкла, но за щастие вътре не се криеше никой. След още двадесетина метра коридорът се изроди в тясно стръмно стълбище. С въздишка се закатерих нагоре.

Мини на #37.

Ритнах решетката няколко пъти и я поизкривих, преди да забележа, че е занитена от външната страна. Поне пречките не бяха с остри ръбове. Задърпах я и накрая успях да я откъртя. На входа имаше големи сиви паяжини, меки и сухи, които леко се поклащаха от течението. Разкъсах ги и силно приведен се помъкнах вътре.

Тръбата бе покрита с дебел слой прах, под който имаше метални плоскости, и продължаваше с лек наклон нагоре. Протегнах се, вдигнах решетката и я закрепих някак на мястото ѝ, но уж че не съм минавал оттам. Поех си въздух и запълзях. Вътре не беше особено приятно. Имах натрапчивото чувство, че всеки момент ще видя полегнал за вечна почивка скелет, покрит с изгнили парцали. На всичко отгоре на някои места под тръбата като че ли имаше празно пространство, подът скърцаше и се огъваше, готов всеки момент да се продъни.

Опитах се да се разсея, като прехвърлих в главата си компютърните файлове на останалите участници. Като че ли най-опасен беше Кийт Гарет Прасето. Имаше вид на човек, който убива жертвите си с връзки за обувки. Тежеше два пъти повече от мен и идеята за честен двубой в тъмното не ме блазнеше особено.

Това явно не бе начинът да се разсея. Гърбът ми се схвана, но нямаше как да се протегна в тази тръба. Клекнах за малко. Опитвах се да дишам през носа, за да не задръстя дробовете си с праха, който вдигах от пода.

След още няколко минути мъчителен ход тръбата спря да се издига, а после и свърши. Преграждаше я решетка, подобна на първата. Всъщност виждах и нея, далеч зад себе си, сякаш се намирах на върха на мрачна пързалка. Обърнах се и надзърнах между тенекиените пречки. Точно отсреща стоеше Кийт Гарет.

Спях да дишам. Беше с лице към мен, но не можеше да ме види през решетката. Живо прасе си беше, изпълнил до пръсване комбинезона на „Плейоникс“, и сумтеше нещо, което за щастие не чувах.

Тръбата излизаше точно под тавана и краката ми бяха на нивото на главата му. Напрегнато обходих с поглед помещението. Беше претрупано с разни машинарии, а на тавана срещу решетката имаше релси, от които висеше някакъв малък кран с кука на верига, оцветен в позацапано жълто и червено.

Нямах време за план. Изритах пречките. Гарет измуча и тръгна насам с вдигнати ръчища като бутове, в които стискаше железен лост. На втория път решетката изхвърча, аз скочих след нея и сграбчих веригата на телфера.

Гарет така и не разбра какво стана. Куката, засилена от движението ми, се срещна с него в средата на коридора. Паднах тежко встрани и се обърнах, за да видя как огромният мъж се свлича на колене. Кранът меко се плъзна до отсрещната стена и спря с трясък. Кийт се залюля и рухна по корем, пръскайки кръв наоколо. Добрах се до стената и се облегнах на нея.

Седях така почти половин час, избягвайки да го гледам. Не помръдна през цялото време, само понякога изхриптываше нещо. Дишаше начесто и се давеше. Чувството на отвращение си отиваше, заменено от нещо като възторг. Почти бях убил човек, но вината бе някъде далеч оттук, в широкия свободен свят. Насилието бе основното правило в тази игра.

И все пак предпочитах да не го правя пак. Станах залитайки и тръгнах надясно, по-далеч от това, което бе останало от Кийт Гарет. Бях успял. Шансовете ми се покачваха. По дяволите, беше си получил заслуженото! Озъбих се в мрака. Продължавах.

Вървах дълго по широк тъмен коридор, препъвайки се от време на време в някакви пейки. Предпазливо отминах една постройка с изпотрошени стъкла, в която за щастие не се спотайваше никой, и

няколко съмнителни напречни тунела. След още двадесетина метра коридорът се изроди в тясно стръмно стълбище. С въздишка поех нагоре.

Мини на #37.

Затичах се по коридора, насърчаван от непрестанните писъци. След няколко метра в дясната стена хлътна още едно разклонение. Свърнах в него и с радост установих, че се придвижва нагоре, успоредно на основния тунел. Скоро отпред се появи светлина, забавих ход и тихо излязох на нещо като тераса, надвиснала над малък подземен площад. Приведох се под нивото на парапета, който я ограждаше, и се запромъквах в сянката му. Силното жужене на лампите, мъждукащи по тавана, заглушаваше шума от обувките ми, плъзгащи се по бетонния под. Жената бе замлъкнала, увеличавайки опасенията ми, че цялата маневра с надлеза ще се окаже излишна. Накрая стигнах до някакъв процеп за отвеждане на влагата и надзърнах надолу.

В центъра на площадчето лежеше Харви Рупърт. Беше свит на кълбо, покрит с някакви дрипи, и изобщо не поглеждаше нагоре към мен. Затова пък пищеше. Гледката беше ужасна. Изсеченото му лице с гъсти черни вежди болезнено се разкривяваше, тънките устни се отдръпваха, оголвайки венците, и от гърлото му излизаше неистово висок насечен писък, който за малко щеше да коства живота ми. Потръпнах при мисълта, че щях да доближа „нещастната женица“ в гръб и мъжествено да обгърна раменете ѝ с думите: „Няма страшно, аз съм приятел“. Харви млъкна и напрегнато се заслуша, вероятно в очакване на стъпките ми по долния тунел.

Отдръпнах се зад ръба и мрачно се усмихнах. Изиграният бе той. Огледах се, за да реша какво да правя. Напред терасата завиваше наляво и минаваше над площадчето. На долното ниво имаше три тунела: един в същата посока под надлеза, един напред и този, по който щях да се появя. Харви, изнасилвачът със смъртна присъда, не очакваше нападение отгоре.

Един скок щеше да го изненада, а изненадата би ми позволила лесно да се справя с него — на #25.

Можех и да продължа наляво по надлеза, оставяйки го да си дере гърлото в очакване — на #49.

Свих се на топка и се изстрелях напред. Адреналинът бушуваше в кръвта ми с такава сила, че всичко изглеждаше застинало в абсурдна картина: жълто-черните стени на тунела, Кийт, с озлобено лице и ръце като бутове, протегнати към мен, аз самият, опънат като стрела, със събрани в някакво подобие на таран юмруци.

Никога не съм вярвал, че мога да скачам така. Срегнах Гарет във въздуха, ръцете ми се забиха в главата му и двойната сила на удара я изви назад. Преобърнах се над него и тежко се изсипах по гръб. Нямах време за болка. Завъртях се, драпайки с ръце по пода, и отново застанах на крака.

Огромният мъж бе паднал на колене, изкривен назад, и ревеше от болка и изненада, изправяйки тялото си до нормалното положение. Ефектът от скока ми бе като гюле, ударило стенобойна машина.

Трябваше да довърша нещата. Сега или никога. Направих крачка към него, докато се обръщаше с озверен поглед, все още на колене, и вложих цялата си сила в един ритник по главата. Паднах от въртеливото движение, крещейки от болката в глезена си. Извърнах се и с неописуем възторг видях как сто и петдесет килограмовото му тяло бавно се свлича по стената. С мъка се надигнах и го шибнах още веднъж по дебелата мутра. Ругаех неудържимо. Аз, Кристофър Морис, бях пребил тая огромна свиня!

Постоях малко така, загледан в проснатото му тяло, после с накуцване продължих пътя си. Не изпитвах никакви угризения. Заливаха ме вълни на справедливо задоволство. До края на мизерния си живот този мръсник щеше да помни какъв бой му теглих. Печелех, да му се не види! С двама противници по-малко шансовете ми се покачваха.

Озъбих се бодро в тъмното. Към Финала!

Дълго вървах по широкия тъмен коридор, като от време на време се препъвах в някакви изпотрошени пейки и стисках зъби от болка. Минах предпазливо край една постройка, вече забравила времето, когато е имала стъкла, но за щастие вътре не се криеше никой.

Подминах няколко подозрителни тунела, пресичащи основния и след още двадесетина метра коридорът се изроди в тясно стръмно стълбище. Починах си малко и се закатерих нагоре.

Мини на #37.

С първата крачка светлините изгаснаха, а от тавана се спусна някакъв прожектор и блесна в очите ми. Замижах. Придвижих се малко напред, следван от кръга светлина. Вниманието ми беше привлечено от стената вляво, изцяло покрита от видеоекран. Ухиленият Гари беззвучно разпитваше някакъв червендалест тип, вероятно шефа на „Плейоникс“. После образът се смени с моя собствен. Изглеждах ужасно: мръсен, изподран, със сълзящи от ярката светлина очи. Стиснах зъби. Приличах на концлагерист.

„Какво сте ми направили, мръсници... Майлс, Майлс, защо?“

Огледах се. Къде, по дяволите, беше чаровната сътрудничка с парите? Къде, по дяволите, беше скапаната свобода? Свободата да изляза оттук, да намеря Бентън и да го убия, за да я загубя отново. Той вече бе унищожил живота ми. Бях болезнено променен. Нямаше смисъл. Единственото нещо, което имаше смисъл, бе свободата да отмъстя.

Подът безшумно се продъни току пред мен и докато сепнато се отдръпвах, нагоре през отвора се заиздига подиум, излъчващ матова светлина. От процепите бликна пара и се плъзна в краката ми. Подиумът стигна нивото на пода и спря с приглушен трясък. На него стоеше Джийн Невил.

Беше си все същата: огненочервена коса, блестящи очи, стройно тяло в комбинезона на „Плейоникс“. По бузите ѝ се стичаха сълзи и разваляха изискания вечерен грим.

— Здравей — казах тихо.
В гърлото ми имаше някаква буца.
Тя си пое дълбоко въздух:

— Добре дошъл на финала на „Отвъд решетките“. От името на компанията...

— Зарежи тези глупости, Джийн.

Помълчахме.

— Не биваше да идвам тук — въздъхна тя накрая.

— Не си виновна ти — казах злобно. — Откъде да знаеш, че Кристофър Морис ще спечели? Никой не е и подозирал. Тук трябваше да стои някой подъл престъпник, Джийн.

— Престъпник — каза тя уморено.

— Откога работиш за тях? — поинтересувах се.

— Два месеца.

Пауза. После изведнъж започна:

— Слушай, Крис, какво ще правиш, когато излезеш?

— На среща ли ме каниш?

— Отговори ми, Крис!

— Снимат ли?

Тя погледна някаква гривна на ръката си, мигаща в яркочервено:

— Вече не. Пауза за реклами.

— Не са и очаквали подобна сцена на финала — измърморих. — Ами, Джийн, честно казано, ще отида при Майлс Бентън и ще го застрелям, а после ще се предам. И в затвора вероятно ще се самоубия. Предлагаш ли нещо друго?

— Крис! — изпищя. — Не, Крис!

— Жал ли ти е за него! — казах горчиво. — Този мръсник ме закопа жив, а ти го съжаляваш?

— Крис! — тя се поколеба. — Моля те! Заради теб самия. Майлс разби живота ти, знам това, но все още има надежда. Животът продължава, Крис!

— Не и за него — отвърнах мрачно. — Не и за мен.

— Моля те. Моля те, забрави. Знам, че не можеш да му простиш, но вече е късно, Крис. Не се само...

— Няма смисъл, Джийн — прекъснах я. — Живея само заради това. Не мога да му простя. Не мога да забравя. Искам мъст, Джийн. Мъст. Знаещ ли какво наистина означава това? Мислиш ли, че нещо друго ме крепеше, докато постепенно се превръщах в животно там долу?

Заплаках. Сълзите ми бяха горчиви, сякаш цялата отрова на унижението се беше събрала в тях. Джийн неуверено слезе от подиума и ме прегърна. Зарових лице в косата ѝ, толкова чиста, толкова нежна, толкова различна от ледения затвор, от мрака и калта на подземията. Плачех като дете, плачех, без да мога да спра, плачех за изгубената младост и за изгубения си живот, плачех за Джийн и за себе си.

— Нещата никога не свършват завинаги, Крис — прошепна тя.
— Моля те, опитай се да го разбереш.

Не казах нищо. Гледах през рамото ѝ в екрана, показващ онзи чужд и далечен свят отвъд решетките. Вдишвах уханието ѝ, чувствах топлината ѝ и всеки удар на сърцето, сякаш разпръсваше студената тиня, събрала се у мен през тези месеци.

Мълчахме дълго. През вратата в дъното нахълтаха някакви мъже и жени, но спряха, скупчени на прага. Отдръпнах се и погледнах Джийн в очите.

— Ще... — спрях.

Исках ли го наистина?

Тя протегна ръка и хвана моята. Дланта ѝ бе нежна, топла и сигурна.

— Ще се опитам. Обещавам.

Джийн се усмихна. И аз се усмихнах.

Мини на #50.

— Аз съм Харви Рупърт, момчето ми — осведоми ме той, продължавайки да натиска ръката ми надолу.

Сякаш се борех със система от лостове. Паниката избухна в мозъка ми като ослепителна светкавица, обливайки ме с леденостудена пот.

— М-д-а-а — продължи замечтано. — Искаш ли да ти кажа какво ще правя в близкото бъдеще?

Единственото, което исках, бе да го изритам в слабините. Коляното ми спря в бедрото, което подложи, без да причини особени вреди. Другият ми крак беше здраво заклещен, както впрочем и лявата ми ръка.

— Така — каза той, съсредоточавайки се отново върху изказването си, — първо ще ти срежа гръкляна и ще гледам как кръвта ти блика наоколо, а очите ти угасват. Излизаш от играта...

Харви се усмихна.

— После ще се погавря с това, което е останало от теб.

— Ти си болен — изпъшках.

Изнасилвачът се изсмя задъхано:

— Добро определение. Аз съм болен. Ти пък ще си мъртъв. После ще открия изхода...

— Някой ще те спре, Харви — прекъснах го. Опитвах се да печеля време. — Все някой ще те спре.

— Кой? — каза Рупърт спокойно. — Хосе Мендоса, с когото се запознах преди половин час, виси на собствените си черва от втория етаж на една гара. Остават само двама, момчето ми, а аз съм опасен. Опасен...

С едно последно рязко движение той освободи ръката си. Когато острият като бръснач ръб се впи в гърлото ми, разбрах, че Харви беше прав. Мракът дойде като милостива утеха.

Стъпалата бяха твърде къси за нормален човешки крак, изтрити по ръбовете и покрити с някаква плъзгава слуз. Изтърсих се още на двадесетото, запързалях се надолу и си ожулих коляното и ръцете. Застанал на четири крака, задъхан и изцапан, се позамислих дали да продължа. Идеята ми се струваше правилна. След километрите тунели най-сетне се движех неотклонно нагоре. Коридорът беше тесен и прав. Изправих се и поех по-внимателно. Всяко стъпало ме потапяше във все по-плътен мрак. Протягайки ръце, докосвах и двете стени на коридора — влажни и студени, обрасли с дебел мек мъх. От време на време пръстите ми преминаваха през ледени струи вода, стичащи се надолу или се отдръпваха от горещите тръби на все още работещ водопровод.

Стълбата продължи нагоре и нагоре и на стъпало номер осемстотин и единадесет свърши толкова внезапно, че залитнах в празното пространство. Подът под краката ми беше сух, а стените изведнъж се отдръпнаха от ръцете ми. Бях влязъл в някаква стая. Тръгнах надясно, докато отново намеря опора и поех по стената. Стигнах до ъгъл и под дланта ми изникна нещо. Внимателно го опипах. Електрически ключ. Стиснах здраво очи и го натиснах.

Нищо не се случи естествено. Крушката сигурно бе изгоряла, преди да се родя. Малко разочарован тръгнах по новата стена, стигнах до една врата и със замах я отворих.

Светлината бе ослепителна след абсолютния мрак на подземията. Зениците ми болезнено се свиха. Намирах се на прага на обширна кръгла зала, застлана с мрамор. Светлината се процеждаше през облия отвор в средата на тавана и в синкавата ѝ колона танцуваха безброй пращинки. От отвора отвесно се спускаше сребриста стълба.

Бавно прекосих помещението. Опитвах се да задуша дивата надежда, надигаща се у мен и не успях. Това тук дяволски приличаше на вход към Финала. В праха по пода нямаше други стъпки, освен моите. Каквато и да бе тази зала, аз бях първият в нея.

Застанах до стълбата и погледнах по протежението ѝ. Тънките пръчки се събираха някъде горе.

Перспектива. Хванах едно от тънките алуминиеви стъпала и силно го дръпнах. Почти не се клатеше. Подскочих и стъпих с цялата си тежест. Леки вибрации се понесоха нагоре по металната конструкция. Тръгнах след тях към светлината.

Мини на #22.

Отдавна бях изгубил всякакво чувство за ориентация. Крачех по дълги тъмни тунели и вече не се замислях отново над избора на редките разклонения. Тук-таме електрическата инсталация все още се държеше и зацапаните неонов тръби с жужене успяваха да пробият мрака на двадесетина крачки наоколо. Понякога се разнасяха странни звуци, многократно усилен и изкривени, а веднъж иззад един невидим ъгъл долетя човешки говор, но изчезна в тъмното, щом приближих. Явно смелостта ми при срещата с Подземните тигри ми бе спечелила известно уважение сред обитателите на тунелите.

Странни бяха тези хора. Юридически те не съществуваха и това им даваше силата да вършат много неща безнаказано, но вътрешните им закони вероятно бяха сурови и безмилостни. Не успявах да видя някаква радост в живота им, вечно нащрек в студения мрак, но за щастие, започвах да откривам у себе си техните способности. Вече можех да преценя на какво разстояние се намираше падащата от тавана капка, очите ми виждаха учудващо далеч в тъмното и най-сетне бях престанал да се спъвам в непрестанно изникващите бордюри и ръбове. Придвижвах се почти безшумно и далеч по-спокойно разсъждавах за предстоящите си ходове. Но смътно разбирах, че прекалената самоувереност може да бъде фатална. Почти невероятно бе да не срещна някой от оставащите трима, търсеци изхода. Разбира се, предпочитях самия изход, но нямах никаква представа къде е и се надявах с всички да е така.

Внезапен полъх откъм дясната стена ме накара да спра. Равномерно бучене и постоянен приток на по-хладен въздух издаваха някаква по чудо работеща вентилационна инсталация. Опипах влажната стена и разбрах, че студеният поток нахлува от тесен отвор близо до тавана. Под него имаше решетка метър на метър. Течението около тялото ми подсказваше, че по долната тръба излиза въздухът от каналите.

Замислих се. Къде ли можеше да ме отведе?

Да се опитам ли да пропълзя по отдушника — на #32 или да продължа напред по тунела — на #23.

Решително поех напред и скоро тоновете земя и бетон погълнаха отчаяните писъци на жената

„Никой нормален човек не може да очаква помощ в тези подземия“ — убеждавах се — „който влезе, си носи риска. В края на краищата, не мога да се правя на рицар, когато собственият ми живот е на карта. В тази игра единственото правило е, че няма правила.“

Продължих в този дух, крачейки през локвите, и след няколко минути вече се успокоявах с мисълта, че най-вероятно съм чул някаква побъркана оперна певица, която обича да се упражнява в изоставеното метро.

Скоро достигнах до едно разклонение надясно, по-тясно и под прав ъгъл с основния тунел. Жълта лампа със спукан абажур хвърляше кръг светлина наоколо. На няколко метра напред от тавана висеше подвижна решетка от метална рамка с опъната телена мрежа, поставена кой знае кога и защо. Отблизо не изглеждаше особено подвижна, ръждясала и изкривена тук-там. Отстрани по стената се спускаше стоманената релса, на места запълнена с кал, а до релсата стърчеше голяма ръчка. Не посмях да я изпробвам, но продължих напред под решетката.

Тунелът свърши внезапно с тухлена стена, покрита с петна зелени лишеи. Изругах главния архитект на метрото, обърнах се и се върнах до решетката, за да установя, че пътят ми е преграден от Харви Рупърт.

Стоеше при разклонението, спокоен, с отпуснати ръце и глава леко наклонена встрани, и ме гледаше насмешливо. При положение, че не бях глупак, оставаше да е дошъл по другия тунел.

— Добра среща, Харви — поздравих.

Гласът ми леко потреперваше.

Изсеченото му лице не помръдна. Тъмните му очи ме изучаваха под гъстите черни вежди. Накрая заговори с неприятно висок и дрезгав

глас, зад който сякаш се прокрадваше животински вой:

— Защо не помагаш на жените в беда, момчето ми?

— Какво й направи? — изръмжах.

Тънките му устни бавно оголиха венците в зъбата усмивка. После Харви отвори уста и изпищя: неестествен, вибриращ писък, който накара ушите ми да зазвънят. Изстинах. Ако се бях подвел по него, щях да се натъкна право на очакващия ме престъпник. Той сякаш прочете мислите ми:

— Е, не се хвана, момчето ми. Ти просто си бъзльо — произнесе го с наслаждение, разделяйки сричките. — М-да. Сега ще умреш, бъзльо.

Изнасилвачът бръкна в джоба на комбинезона си и измъкна парче счупено стъкло със зловещ вид.

— Пазя го за теб — каза доволно.

Работата не отиваше на добре. Трябваше да вляза в схватка с опитен и зъл противник, без да имам време да се подготвя.

Дали да се хвърля сляпо към него, разчитайки на изненадата — на #31 или да изчакам той пръв да нападне — на #27?

Ако имах пистолет, придобит от бандата на Подземните тигри, рискувах да получа летящо парче стъкло в гърлото, преди да успея да го използвам — на #43.

Изчаках още малко, после колкото можех по-тихо се отправих след него. Светлината от висящата лампа се разтопи в мрака, но някъде отпред явно имаше друга и по стените и тавана се разливаше едва забележимо жълтеникаво сияние.

След минута вече чувах тежкото дишане на човека пред себе си. Повървахме на двадесетина метра един зад друг, после той внезапно спря и аз се натиках в една ниша. Мъжът сумтеше нещо неразбираемо, после млъкна и можех да се обзаложа, че напрегнато се ослушва. Стараех се да не издам присъствието си, стоях напълно неподвижен и едва дишах. Това даде резултат, той изръмжа и продължи. Тръгнах след него и веднага се хвърлих обратно в нишата с мислена ругатня. Още на втората крачка беше спрял, за щастие, с гръб към мен, и чакаше да се издам. Почти бях успял да го направя, но той не показа с нищо, че ме е усетил и настъпи дълга и напрегната тишина.

Толкова дълга, че преброих до сто, а после до сто и двадесет и започнах да си мисля, че тихо се е измъкнал. Предпазливо подадох глава иззад ъгъла, а той си стоеше там и ме гледаше с ръце на кръста. Вдървено излязох от укритието си. Беше Кийт Гарет, а аз бях глупак.

— Я! — каза той. — Адвокатчето. Здравей, адвокатче!

Беше огромен, сто и петдесет килограмов негър. Действително приличаше на прасе.

— Кийт Гарет — отвърнах.

— Хвана се, тъпо адвокатче. Прасето спря, а адвокатчето си помисли, че Прасето не знае кога да спре. И Прасето стоя, докато адвокатчето си показва сополивия нос.

Премълчах.

— Сбогом, адвокатче — каза Гарет и се втурна към мен.

Тежките му стъпки заехтяха в подземие, а дебелият му тяло го изпълни от стена до стена. Ръцете му бяха протегнати напред и беше очевидно, че с тях можеше да ме смаже. Буквално. За отстъпление и дума не можеше да става. Не и в тази игра, където един участник означаваше път към финала. Трябваше да го срещна или да умра.

„А може би и двете.“

Мисълта охлади главата ми. Кийт Гарет вече беше на пет метра от мен и се носеше като товарен локомотив. Как да го пресрещна?

С отскок, за да използвам цялата си маса и удар нагоре към главата — на #34.

Или да остана неподвижен и да се опитам да го прехвърля през рамото си — на #45.

Най-доброто разрешение, разбира се, би бил пистолетът, ако съм се сдобил с такъв от бандата на Подземните тигри — на #47.

Хвърлих се надясно и се затичах по тунела. Краката ми налущкваха верния път, насърчавани от непрестанните писъци. След няколко секунди изскочих в мътно осветено разширение, подобно на малък подземен площад. На тавана бръмчаха няколко неоновии тръби, а точно в средата на откритото пространство върху бетона лежеше слаба фигура, покрита с някакви дрипи. Най-сетне бе престанала да крещи, но раменете и продължаваха да се тресат конвулсивно. Направих няколко неуверени крачки към нея. Нападателят можеше да е скрит някъде наоколо.

В следващия миг свитата на кълбо жена ловко се завъртя и отскочи право към мен, отхвърляйки дрипите встрани. В краткия миг на полета видях, че под тях беше облечена с комбинезон на „Плейоникс“. Рухнах тежко по гръб, борейки се за въздух. Две ловки ръце стиснаха гърлото ми. И двете принадлежаха на Харви Рупърт.

Яростта ми даде неподозирана сила. Изритах го в краката и успях да го преобърна. Сграбчих ръцете му и с мъка ги отделих от гръкляна си. В черните очи на Харви проблесна страх.

— Какво направи с нея? — изръмжах.

Тънките му устни се разтеглиха в зъбата усмивка. Блъснах главата му в пода:

— Говори!

Той отвори уста и изпищя. Ужасен, отвратителен писък, от който ушите ми зазвъняха. Гледката на мъжа с изсечено лице и гъсти черни вежди, който пицеше като уплашена до смърт жена, бе толкова шокиращо ненормална, че за миг замръзнах. Харви използва този миг. Коляното му се заби между краката ми. Сгърчих се от болка, той ме отхвърли встрани и скочи отгоре ми. Този път в ръката си стискаше ръбесто парче стъкло. Видях собствените си пръсти да се вкопчват в китката му, удържайки смъртта на сантиметри от вратната ми артерия.

— Хубаво стъкло — заговори напевно изнасилвачът. Гласът му бе висок и дрезгав едновременно, сякаш зад думите се прокрадваше животински вой. — Намерих го далеч оттук и го запазих за теб, момчето ми.

Той извъртя очи в гримаса, от която щях да повърна:

— Благородното момче, което помага на нападнатата женица, която пици. Ах, как пици само!

Смъртоносният ръб бавно, но сигурно се приближаваше към гърлото ми. Единственото спасение в този момент бе пистолетът!

Трябваше веднага да се опитам да го използвам — на #26.

Ако не бях взел оръжието от бандата на Подземните тигри, не ми оставаше друго, освен да се мятам — на #36.

Реших да оставя странните обитатели на тунелите да следват собствените си пътища и забързах напред. Светлината на лампата постепенно се изгуби в многобройните чупки и ниши и ме остави в традиционния мрак. Скоро и релсите свършиха в купчина чакъл, а таванът слезе почти до главата ми. Вляво и вдясно имаше къси разклонения, претъпкани с някакви сложни конструкции, покрити с ръжда. Все повече ми замирисваше на задънен тунел и бях решил да си тръгвам, когато на няколко метра пред мен се разнесе слаб пукот и шумолене.

Застинах. Шумът бавно заглъхна и ме остави с бясното туптене на собственото ми сърце. Нищо не се случи. Просто малко свличане. Бавно изправих гръб и въздъхнах. Какво... тряс!

Неволно стиснах юмруци и изохках. Този път бе по-близо. Из разклоненията се понесоха сенките на шума: пук-трясс, пук-трясс, пук...

Някой се стрелна зад гърба ми и мозъкът ми отбеляза полъха на движението, вместо да ме обърне с лице срещу опасността. Когато вдигнах ръце, около шията ми вече се бе усукало нещо и яростно ме душеше. Нещо тънко, сухо и жестоко. Отчаяно извих лявата си ръка и напипах яките пръсти, стиснали връвта. Като в кошмар през надигащата се пелена на смъртта дочух отвратителен, задъхан смях.

Трябваше веднага да използвам пистолета, който взех от бандата на Подземните тигри — на #28.

А може би нямах такъв? Бях загубен — на #44.

Поех си дълбоко въздух и бавно го изпуснах. Сърцето ми биеше учестено. Приведох се напред в някакво подобие на бойна стойка и едва забележимо преместих дясната си ръка към джоба на комбинезона.

— Няма ли да се биеш, бъзльо? — провикна се той самодоволно.

— Ела де — процедих и преместих ръката си още малко.

Харви направи няколко грациозни крачки напред и наляво, обиграно размахвайки зловещото си оръжие. Изкрещях, за да го стресна, и с добра скорост измъкнах моето, насочвайки го към него. Очите му се разшириха от ужас и свободата му ръка некоординирано се стрелна встрани.

Когато натисках спусъка, вече знаех какво ще последва. Част от секундата, преди куршумът да се заби в гърдите му и да го блъсне назад, Харви докопа ръчката за спускане на решетката и я дръпна надолу със силата на отчаянието. Хвърлих се напред, но успях само да блъсна главата си в летящата надолу мрежа. Рухнахме едновременно, решетката — с трясък на метал, а аз — със стон на ужас. Вдигнах глава. Рупърт стоеше на треперещите си крака и изумено гледаше червената течност, цапаща комбинезона му. Пистолетът се изплъзна от изпотените ми пръсти и издрънча глухо. После Харви падна по гръб и остана така, втренчен в тавана, докато около него бавно се образуваше течна локва.

Кръвта забушува в главата ми. Треперейки се отдръпнах към стената и се облегнах на нея. Убих човек. Харви лежеше там и никога вече нямаше да стане. Оставах тук, до трупа му, заклещен между тухлената стена и решетката, докато ме прибереше някой: служителите на затвора или гладната смърт. Беше все едно. За мен играта беше свършила.

Вече си мислех, че този смях е последното, което чувам в живота си, когато хватката около гърлото ми леко се разхлаби и черната мъгла пред очите ми порозовя. Един жесток глас до ухото ми изръмжа:

— Я да видим... адвокатчето. Е, адвокатче, туй ти беше.

Събрах всички сили и изстрелях лакътя си назад. Сякаш ударих скала. Мъжът се разхили:

— Слушай, адвокатче, преди да вляза в този затвор, бях в каторгата в Уест Дейл. Там ме блъскаха с вагонетка за въглища, шейсет и два пъти в гърдите. После им откъснах главите, една по една.

Връвта рязко се стегна.

— Хванах те по най-тъпия начин, адвокатче. Шепа камъчета тук, шепа камъчета там и адвокатчето е напълнило гащите. Трепери и чака да му стиснеш вратлето.

Смъртта бе близо. Думите му идваха все по-отдалеч.

— Слушай, адвокатче, ако някой ангел те попита кой ти свети маслото, можеш да му кажеш. Кийт Гарет. Викат ми Прасето. А сега сбогом.

Гласът му избледня в съзнанието ми.

Странно, но вече не чувствах болка. Миг преди животът да ме напусне завинаги, зърнах краката му. Връзките на обувките му бяха изтеглени.

Адреналинът се плисна по вените ми с такава сила, че всичко наоколо замръзна за миг: озъбеният Гарет, протегнал ръце като бутове с хищно разперени пръсти; жълто-черният свят на тунела; аз самият, в нелепа бойна стойка, като дърво, превито пред върхлитащ ураган.

Приклеках и леко завъртях лявото си рамо напред. После Прасето налетя отгоре ми с рев, от който тунелът закънтя. Сто и петдесет килограмовото му туловище ме блъсна с такава сила, че отхвърчах назад, без изобщо да намаля устрема му. Десният ми крак болезнено се прегъна и Гарет ме повали. Претърколих се два пъти, крещейки от ужас, той ме последва и ме срита в ребрата. Въздухът излезе от дробовете ми и се върна с режеща болка.

Кийт се наведе над мен:

— Преди да дойда тук, бях в Уест Дейл, в каторгата. Блъскаха ме във вагонетка за въглища. Шейсет и два пъти.

Събрах всички сили и изстрелях левия си крак нагоре към главата му. Улучих, но май мен ме заболя повече. Гарет се усмихна:

— Сбогом, адвокатче!

Замятах се, но огромната му ръка ме сграбчи здраво и миг по-късно мракът завинаги покри очите ми.

Замръзнах на място. Несъмнено това бяха гласовете на хора, оживено обсъждащи нещо помежду си и намиращи се на не повече от двадесет метра напред. Съвсем внимателно продължих по тунела, решен да се доближа максимално до тях и да се отклоня в някой страничен коридор или пък да се върна назад. Разсъждавах трескаво. Просто невероятно беше няколко участници в играта да са се събрали и мирно да се съветват къде е изходът. Оставаше обяснението, че в тези подземия има и други, освен нас, може би постоянно пребиваващи тук. Крачех все по-бавно, прилепен до дясната стена и приведен до земята. За щастие коридорът тънеше в мрак — единственият източник на светлина беше някъде вдясно по тунела, който го пресичаше под прав ъгъл пред мен. Именно от дясното разклонение долитаха и гласовете, в които вече различавах отделни думи и изречения:

— Парното... Хийтгриф, нали каза, че ще го оправиш за нула време... този пасаж ни трябва...

Светлината чертаеше жълта ивица по лявата стена от ъгъла до един метър навътре. Учудвайки се на собствената си дързост, стигнах до десния ъгъл, воден от основателно любопитство. Тези подземни обитатели бяха нов фактор в играта и много ми се искаше да разбера какво влияние щяха да й окажат. Подадох главата си за част от секундата, колкото да видя пет-шест мъжаги в одърпани сиво-кафяви дрехи, препиращи се под лампата. В безопасността на сянката зад ъгъла се опитах да възстановя картината във въображението си. Единият имаше брада. Нямаха видими оръжия. Стояха в плътна групичка. Реших да не насилвам нещата и безшумно се отдръпнах заднишком. Не бях направил и две крачки, когато от левия ръкав на тунела се разнесе безкомпромисен груб глас:

— Остани на място! Без излишни движения!

Ругаейки на ум и на глас, се обърнах и се втурнах обратно, едва докосвайки пода с крака. Около десет метра по-нататък от тавана се отдели тежка преграда, залюля се над мен, подмина точката, в която се

превръщаше от стена в махало, и ме отхвърли назад с насинени колена. Паднах тежко по гръб и проследих с безпомощен поглед как движението ѝ постепенно замира. Беше метална плоча, силно ръждясала, окачена на ос под тавана и представляваща отличен капан за глупаци като мен. Изправих се с пъшкане и я побутнах веднъж-дваж. Гласът дойде от предишното място:

— А сега ела тук.

Никой не беше помръднал от мястото си в знак на самодоволно превъзходство, когато се върнах. Групата все така си стоеше под лампата вдясно, само че сега мъжът с брадата сочеше с пистолет към мен, а вляво през цялото време е имало още двама души, които любопитно бяха проследили промъкването ми по дясната стена със силните си очи, привикнали на резки преходи от светло към тъмно.

— Намираш се в плен на бандата на Подземните тигри — заговори мъжът с пистолета.

Погледът ти неволно се плъзна от волевото му лице към оръжието: голямо, сребристо и застрашително.

— О! — казах храбро аз. По тялото ми стичаше студена пот. —
Подземните тигри!

Действително, на облеклата на мъжете бяха изрисувани с черни линии стилизирани изображения на тигрова глава. Мислех отчаяно. И дума не можеше да става да остана в плен на подземната банда, докато другите приближаваха финала с всяка измината минута. Изглеждаше, че няма да стигнем и до споразумение. Трябваше да се измъквам. Но този пистолет не ми даваше мира. Освен непосредствена заплаха, за мен той представляваше потенциално преимущество пред останалите участници.

Дали трябваше да рискувам няколко куршума в главата, опитвайки се да го изтръгна от ръцете на осем силни мъже — на #24 или изненадващо да се хвърля наляво към двамата пазачи и да се измъквам по-скоро — на #48?

Адреналинът се плисна по вените ми с такава сила, че всичко наоколо замръзна за миг: озъбеният Гарет, ехидно протегнал ръце като бутове към лицето ми; черно-жълтият свят на тунела; ръката ми, спускаща се към десния джоб на комбинезона.

Измъкнах пистолета и натиснах спусъка. Куршумът се заби в тлъстия му корем, последван от още и още, които го изтласкваха крачка по крачка назад, докато лицето му изрази последователно озлобление, учудване и ужас.

Механизмът глухо изчатка, когато пълнителят свърши. Прасето падна на колене, постоя така и рухна, а кръвта му се изля наоколо. Почувствах, че ще повърна. Краката ми омекнаха, свлякох се до стената и останах така, затворил очи почти половин час. Някъде от тавана весело и звучно се стичаше вода. Лежах неподвижен, а огромният мъж бавно изстиваше.

Вях убил човек. Но чувството за вина бе някъде навън, в широкия свободен свят, а в тези мрачни тунели съществуваша само смъртта и законът на оцеляването. Кийт беше убивал и рано или късно трябваше да бъде наказан. Наказанието се оказах аз.

И все пак горещо желаех да не го правя отново. Стиснах зъби и се изправих. Продължавах. Дявол да го вземе, щях да изляза оттук, каквото и да ми костваше това. Захвърлих пистолета до Прасето и залитайки го заобиколих.

Вървах дълго по широк тъмен коридор, препъвайки се от време на време в някакви пейки. Предпазливо минах край една постройка с изпочупени стъкла, в която, за щастие, не се криеше никой, разгледах няколкото тунела, пресичащи основния, и всичките ми се сториха еднакво съмнителни. След още двадесетина метра коридорът се изроди в тясно стръмно стълбище. Седнах на първото стъпало да помисля.

Шансовете ми се покачваха. Противниците ми вече бяха с двама по-малко, няколко часа след започването на играта. Сега трябваше да

потърся Финала. И дано преди него да не намерех някой от останалите, защото лошо им се пишеше.

Озъбих се в тъмното и се закатерих по стълбата.

Мини на #37.

Сърцето ми заби учестено.

— Кой си ти, човече? — провикна се брадатият водач.

Изведнъж усетих необяснимо вълнение. Ситуацията, в която се намирах, сякаш се пречупи през призмата на някакво ново възприятие и се появи в сурова и романтична светлина.

— Странник по пътя към отвъдното — отговорих високо.

Мъжете се разшумяха. Поех си въздух и скочих.

Две крачки ми бяха достатъчни да достигна пазачите на левия коридор. В момента, в който минах опасно близо край първия и вдигах ръце, за да изблъскам втория, край главата ми просвистя куршум и тунелът екна от гърмежа. Вече беше късно. Изненадата ми даваше предимство, страхът — бързина и сила, каквито не бях усещал преди. Избутах мъжа зад гърба си и се втурнах по тунела на зигзаг, бясно

оглеждайки стените. Още два куршума, единият от които остърга стената на сантиметър от ръката ми, вик на изненада и всичко свърши. Хлътнах в пресечката, без да намалявам скоростта и продължих да бягам с все сили още пет минути, оставяйки между себе си и Подземните тигри десетина разклонения и завои.

Най-сетне забавих ход и се ослушах. Нищо. Освен тежкото забързано туптене на кръвта в ушите ми. Реших, че просто са се отказали да ме гонят. Чувствах се ужасно горд от себе си. Бях успял да се измъкна!

Продължих да крача в локвите на един дълъг широк и нарядко осветен тунел. Не след дълго достигнах до по-тясно и тъмно разклонение наляво. Спрях в нерешителност, безуспешно надничайки в мрака. Необяснимо защо този избор ми се струваше по-важен от другите. Обикновено поемах, накъдето ми видят очите, доколкото изобщо виждаха в тъмното или пък си внушавах, че откривам някакви особености, подсказващи решението, но в този случай нещо ме караше да внимавам.

Изборът беше и символичен: по-широката права и светла пътека или тъмната пресечка. Накъде да поема?

Напред — на #38 или наляво — на #29?

Пропълзях по терасата над площадчето и периодично пищящия Харви и се вмъкнах в отсрещния коридор. Напушваше ме смях. Опитният престъпник този път бе прекаран! Бях ужасно доволен от себе си, но след малко еуфорията отстъпи място на трезв размисъл. Бях го оставил жив и непокътнат, а вече знаех на какво е способен. Трябваше да внимавам непрекъснато и да съм готов на всичко.

Както и очаквах, тунелът плавно се спускаше надолу и скоро се събра с по-долния — този, който излизаше на площадката. Влязох предпазливо в него и дълго се оглеждах и ослушвах, но Харви явно бе млъкнал и замисляше някоя нова подлост далеч оттук. Закрачих бодро напред и след минута излязох в по-просторен тунел, кръстосващ се с моя под прав ъгъл. Жълтата лампа със спукан абажур хвърляше кръг светлина наоколо. Доколкото можех да преценя, наляво се отиваше до мястото, където за пръв път бях чул писъците.

Вдясно на няколко метра от разклонението от тавана висеше подвижна решетка — метална рамка с опъната телена мрежа — поставена кой знае от кого и защо. Отблизо се виждаше, че не е чак толкова подвижна, поизкривена и ръждясала. Отстрани по стената се спускаше стоманената релса, тук-там запълнена с кал, а до нея беше монтирана голяма ръчка. Реших да не я изпробвам и продължих напред.

Краят на тунела бе образуван от здрава тухлена стена, стигаща до тавана и покрита с лишеи. Удостоих главния архитект на метрото с кисела ругатня и тръгнах обратно. Още преди да се върна до решетката, видях Харви Рупърт.

Стоеше спокойно от другата страна с отпуснати ръце, наклонил глава към лявото си рамо и ме гледаше насмешливо. Очевидно бе дошъл по стъпките ми.

— Здравей, Харви — казах, като гласът ми почти не трепереше. — Добре пищиш.

Лицето му не помръдна. Накрая престъпникът присви тъмните си очи и заговори:

— Значи не помагаш на жени в беда, а, момчето ми? Това е добре... Веднъж, например, един се опита да помогне на момичето в беда, а аз не обичам да ме прекъсват. Умря по особено гаден начин след момичето — той замечтано помълча, явно в плен на спомена. — М-да...

— Ти си болен, Харви — казах рязко.

Рупърт се усмихна. Зъбите му се оголиха, но очите му не се промениха:

— Това е добро определение. Но скоро ще изляза оттук... и ще оздравея.

Изнасилвачът бръкна в джоба на комбинезона си и измъкна парче счупено стъкло със зловещ вид.

— Това е за теб — каза доволно.

Потреперих. Трябваше да направя нещо и то веднага!

Дали да се хвърля сляпо към него, разчитайки на изненадата — на #31 или да изчакам той пръв да нападне — на #27?

Ако бях въоръжен с пистолет от бандата на Подземните тигри, можех да се опитам да го извадя, преди да получа летящо парче стъкло в гърлото — на #43.

По-късно, все още хванати за ръка, излязохме от сградата. Заставах пред входа, с широко отворени очи, ненаситно поглъщайки студения въздух, и се радвах на натежалото от облаци небе и поривистия леден вятър, който си играеше с дрехите ми. Обърнах се:

— Сбогом, Джийн!

Тя прехапа устни и кимна.

Натъпках плика с наградата си в джоба на шлифера, вдигнах яката му и бавно закрачих през локвите. Валмата от облаци се гонеха над главата ми, пришпорвани от вятъра. Обичах вятъра. Беше свободен.

Няколко метра по-нататък ме очакваше почтителна тълпа журналисти, зъзнеци в костюмите си, вдигнали фотоапарати и телевизионни камери.

— Ще търсите ли отговорност за това, което ви се случи, мистър Морис? — провикна се някой.

Обърнах им гръб и се отправих покрай сградата. След две крачки спрях и помислих.

„Ще съжаляваш“, предупреди ме някой в главата ми. Не му обърнах внимание. Завъртях се към камерите и направих дълга пауза. Мисълта, че Майлс Бентън трепери пред телевизора в очакване на присъдата си, ме забавляваше изключително.

— Мисля, че няма да го направя — казах накрая.

Те се разшумяха. Усмихнах се и извиках:

— Всеки има право на щастие, господа! Мисля най-сетне да използвам своето.

Светкавицата ме улови точно в този миг.

И когато на следващия ден се видях във вестника, ухилен до уши под заглавието „Морис прощава“, бях много доволен. Дори щастлив.

КРАЙ!

Издание:

Робърт Блонд и Ейдриън Уейн. Шоу на смъртта
ИК „Плеяда“, София, 1993

Художник на илюстрациите: Ивайло Иванчев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.